

ΣΤΙΣ ΜΕΣΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

- Οι αστοι ετοιμάζουν επιθέσεις
- Χημικές Βιομηχανίες
- ΕΔΕΚ Αθηνών
- Η Νεολαία παίρνει την τύχη της στα χέρια της
- Ελλάδα - Χίλη - Βρετανία
- Χριστιανισμός και Καπιταλισμός
- Ιατροφαρμακευτική περίθαλψη
- 'Όχι άλλη ΕΟΚΑ Β'
- Η Σοσ. 'Εκφραση' και το μονοτονικό

ΑΠΟΡΡΗΤΗ ΣΥΓΧΙΣΗ ΣΕ ΨΗΛΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Διαφωνία για τη Συμφωνία ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ — ΝΤΕΝΚΤΑΣ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ;

Μετα απο δύο δεκαετίες συνομιλιων ανάμεσα στους ηγέτες της Ελληνοκυπριακης και της Τουρκοκυπριακης κοινότητας, οι Κυπριανου και Ντενκτας συμφώνησαν πως υπάρχει τώρα αρκετο κοινο έδαφος που να δικαιολογει μια νέα συνάντηση-τους. Φυσικα δεν είναι η πρώτη φορα που οι ηγέτες των δυο κοινοτήτων έφτασαν πολυ κοντα σε μια συμφωνία για λύση του Κυπριακού. Τόσο πριν όσο και μετα το

πραξικόπημα και την Τουρκικη εισβολη υπήρξαν πολλες στιγμες που η λύση φαινόταν νάβει ζήτημα χρόνου. Κάθε φορα την ελπίδα ακολουθούσε η απογοήτευση, την αλληλοκατανόηση ακολουθούσε μια νέα περίοδος έντασης. Μπορει η σημερινη προσπάθεια νάχει διαφορετικη τύχη; Μπορουν οι Κυπριανου και Ντενκτας να βρουν κάποια λύση στο Κυπριακό;

ΕΚΤΕΝΗΣ ΑΝΑΛΥΣΗ ΣΤΙΣ ΜΕΣΑΙΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΠΑΓΩΓΗ

ΜΟΥΣΑ — ΜΟΥΣΤΑΦΑ

Αγωγή ενάντια στη

Δημοκρατία

Απο το δικηγορικο Γραφείο των Πατρίκιων Παύλου και Σία πληροφορούμαστε ότι έχουν ετοιμαστε και θα καταχωρηθουν μέσα στες επόμενες λίγες μέρες απο μέρους των Τ/Κυπρίων Μούσα Ονουρ και Μουσταφα Εμιν εναντίον της Δημοκρατίας σχετικα με τη γνωστη υπόθεση της σύλληψης και παράδοσης τους στο καθεστώς του Ντενκτας. Με τες αγωγες οι δυο Τ/Κύπριοι ζητουν αποζημιώσεις πέραν των £10,000 ο καθένας για την παράνομη σύλληψη, απαγωγή, παράνομη φυλάκιση και εξορία τους.

'Όπως μας δήλωσε ο κος Πατρίκιος Παύλου καθυστερήθηκε η παραχώρηση των αγωγων για να δοθει χρόνος στη Γενικο Εισαγγελέα της Δημοκρατίας να διερευνήσει την υπόθεση των δυο Τ/Κυπρίων, στη βάση των καταθέσεων που της παραδόθηκαν και να πάρει ποινικα μέτρα εναντίον των προσώπων που διενέργησαν τις συλλήψεις και τες άλλες παράνομες ενέργειες.

Επειδη όμως κανένα μέτρο δεν έχει παρτει παράλο που πέρασαν περισσότεροι απο δυο μήνες δεν μένει αλλη εκλογη απο την καταχώρηση αγωγων απο τους ίδιους τους Τ/Κύπριους.

ΣΕ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΙ Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ Ωρίμασαν οι συνθήκες για το κοινο μέτωπο

Οι Τ/Κυπριακες μάζες έχουν καταλάβει ότι ο καπιταλισμος μόνο την ακρίβεια, την πείνα και την ανεργία μπορεί να τους προσφέρει. Αυτο δείχνουν ξανα και ξανα οι κινητοποιήσεις της Τ/Κ Εργατικης τάξης αυτη την περίοδο.

Ενω ο Ντενκτας προσπαθει να «λύσει» το κυπριακό στη Νέα Υόρκη, στα βόρεια επικρατεί πραγματικα μια εκρηκτικη κατάσταση. Η οικονομικη κατάρρευση του «κράτους» έφερε ξανα το Τ/Κ εργατικο κίνημα στο δρόμο με την γενικη απεργία που έγινε την Τρίτη 11/12 και στην οποία συμμετείχαν 25.000 εργαζόμενοι μέλη 32 συντεχνιών.

Η απεργία κηρύχτηκε — ενάντια στην πολιτικη των ψηλων επιτοκίων.

— ενάντια στες αυξήσεις των τιμων.

— ενάντια στες προετοιμασίες για τον περιορισμο των συνδι-

καλιστικων και πολιτικων δικαιωμάτων των εργαζομένων.

— ενάντια στην παγοποίηση των ημερομισθίων.

Η απεργία αυτη που οργανώθηκε κύρια απο τα Τ/Κ αριστερα κόμματα μετατράπηκε σε

καθολικη. Πολλα καταστήματα έκλεισαν σε υποστήριξη των απεργων, ακυρώθηκαν όλα τα αεροπορικα δρομολόγια και έκλεισε ακόμα ο ραδιοσταθμος του «Μπαύρακ». Αν ριζουμε μια ματια στην οικονομικη κατάσταση στην οποία ζουν οι Τ/Κ μάζες θα καταλάβουμε καλύτερα την μιζέρια και την εξαθλίωση.

Το κόστος ζωης αυξήθηκε τον τελευταίο χρόνο κατα 103%. Οι αυξήσεις των μισθων την ίδια περίοδο ήταν μόνο 20%. Ο πληθωρισμος έχει φτάσει στα 59.5% σε σχέση με 35.5% το 1983.

Το κατα κεφαλην εισόδημα είναι μόνο 1,211 δολ. σε σύγκριση με 4,500 δολ. για τους Ελ/Κύπριους.

Ακόμα πρέπει να σημειωθεί ότι οι κατώτατοι μισθοι είναι γύρω στις 51 λίρες Κύπρου (35,000 Λ.Τ.) το μήνα.

Η τιμη της βενζινης ανέβηκε στις 900 Λ.Τ. το γαλόνι και το κρέας στοιχίζει 2,000 Λ.Τ. (3 λίρες Κύπρου) η οκα!

Το έλλειμμα του εμπορικου ισοζυγίου αυξήθηκε κατα 17.8% μέσα σ' ένα χρόνο και έφτασε στα 123.2 εκατ. δολάρια.

Η οικονομικη κρίση απο τη μια και η διοίκηση του Ντενκτας απο την άλλη θυμίζουν Λατινικη Αμερικη.

Τα πρόσφατα δημοσιεύματα της εφημερίδας «Κίπρις Ποστασι» δείχνουν με τα πιο ζωηρα χρώματα την άθλια κατάσταση που έχει συρθει η Τ/Κ κοινότητα τα τελευταία 10 χρόνια.

Η εφημερίδα αναφέρεται στες προσπάθειες λύσης του Κυπριακού και γράφει:

«Φαίνεται ότι όσες παραχωρήσεις και αν κάμει ο Ντενκτας στον Κυπριανου, ο λαος μας δεν θα ταραχθει καθόλου... κανένας δεν θα νοιάσκει. Ο κόσμος θα πει: Ας γίνει ότι θέλει. Άρκει να αλλάξει η σημερινη κατάσταση. Άρκει να γλυτώσουμε απο αυτους που μας διοικουν σήμερα, αλλιως θα μας συντριψουν όλους κάτω απο το βάρος των αυξήσεων στις τιμες. Μέσα σε 10 χρόνια καταστραφήκαμε, εξαντληθήκαμε... Παρά πολλοι αγωνιστες που για χρόνια ξημερώνονταν στα διαφορα οδοφράγματα χωρις να κλείσουν μάτι, έχουν μετανιώσει και συχνα διερωτώνται: Για ποιον αγωνιστήκαμε;

Η δεκάχρονη τυραννία

Συνέχεια στη σελ. 7

Απο τη Γενικη Απεργία που παράλυσε τα πάντα.

Οι αστοί ετοιμάζουν επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους

Η δεύτερη και βαθύτερη μεταπολεμική κρίση του 79 που κτύπησε παγκόσμια το καπιταλιστικό σύστημα όπου δεν άφησε άθικτη ούτε και αυτές ακόμα τις ΗΠΑ είχε σαν αναπόφευκτο αποτέλεσμα να επηρεάσει και την Κυπριακή οικονομία που για διάφορους λόγους κατάφερε να ξεφεύγει από τις επιπτώσεις της κρίσης του 73,74.

Οι ρυθμοί ανάπτυξης που πέτυχε η Κυπριακή οικονομία τα τελευταία 4 χρόνια δεν ξεφεύγουν το όριο του 5% για το 84 με πιο χαμηλούς τα προηγούμενα χρόνια.

Αυτοί οι ρυθμοί συγκρινόμενοι με τους ρυθμούς που πετύχαινε η Κυπριακή οικονομία τα χρόνια 76-80 (10 και 12%) μπορούν να χαρακτηριστούν σαν ρυθμοί κρίσης παρα σαν ρυθμοί υγιούς ανάπτυξης.

Το απαισιόδοξο της όλης κατάστασης είναι ότι το 85 θα έχουμε πτώση του ρυθμού ανάπτυξης σε σχέση με το 84 σαν αποτέλεσμα και της νέας διεθνούς ύφεσης πράγμα που παραδέχεται και ο ίδιος ο υπουργός οικονομικών κ. Βασιλείου όπου θα έχουμε πτώση των εξαγωγών με περαιτέρω συνέπειες στο ισοζύγιο πληρωμών.

Η θεαματική ανάπτυξη της περιόδου 76-80 (όπως εξηγήσαμε πάρα πολλές φορές βασίστηκε στα εξωτερικά δάνεια, βοήθειες, εμβάσματα, ανοικοδομησι κ.λ.π.) είχε σαν αποτέλεσμα αναποφευκτο από την ίδια τη λογική και λειτουργία του συστήματος - να συσσωρεύσει αυτή η ανάπτυξη της προηγούμενης περιόδου μια σειρά από προβλήματα που σήμερα άρχισαν να παίρνουν ανησυχητικές διαστάσεις και να απειλούν με καταρρευση την Κυπριακή οικονομία.

Το εξωτερικό χρέος έφθασε για το 1984 τα 507 εκατ. που αποτελεί το 40% του Ακαθαρίστου Εθνικού Προϊόντος (ΑΕΠ) ποσοστό που πλησιάζει αυτό των Λατινοαμερικανικών χωρών. Για την εξυπηρέτηση των τόκο χρεωλυσιών ενώ το 80 πληρώναμε 15 εκατ. το 84 πληρώνουμε 84,4 εκατ. - Ενώ το δημοσιονομικό έλλειμμα έφθασε για το 84 τα 140 εκατ.

Αυτά τα δυο βασικά προβλήματα που η τυχόν ανάπτυξη τους θα προκαλούσε χρεωκοπία της Κυπριακής οικονομίας με τρομακτικές επιπτώσεις έβαλαν σε ημερήσια διάταξη το ζήτημα δραστικών οικονομικών μέτρων.

Η Κυβέρνηση ακολουθώντας πιστά τις οδηγίες του Διεθνούς Νομισματικού ταμείου (Δ.Ν.Τ.) που πρόσφατα επισκέφτηκε τη Κύπρο δια μέσου του υπουργού της των οικονομικών κ. Βασιλείου εξάγγειλε μια σειρά από μέτρα που προτίθεται να πάρει. Σαν δεξια-αστική Κυβέρνηση που είναι στοχεύει μέσα από τα μέτρα αυτά να ξεπεράσει τα προβλήματα που το ίδιο το σύστημα (αυτής και των αστών) δημιούργησε, κτυπώντας σκληρά το βιοτικό επίπεδο των εργαζόμενων ενώ παράλληλα εξαγγέλλει νέα κίνητρα και απαλλαγές για τους βιομηχάνους.

Ορισμένα από αυτά τα μέτρα που εξάγγειλε ο κ. Βασιλείου πρόσφατα στη βουλή είναι:

1. Περιορισμός των αυξήσεων κάθε μορφής εισοδημάτων στα πλαίσια αύξησης της παραγωγικότητας (Στο παρελθόν εξηγήσαμε πως αυτό σημαίνει διατήρηση του χάσματος μεταξύ πλουσιών και φτωχών).

2. Παγοποίηση συλλογι-

κών συμβάσεων των «καλα αμοιβαίων μισθών».

3. Τροποποίηση της Αυτόματης Τιμαριθμικής Αναπροσαρμογής (Α.Τ.Α.)

4. Εισαγωγή του φόρου προστιθέμενης αξίας (VAT)

5. Μείωση επιδοτήσεων και επιχορηγήσεων πάνω σε προϊόντα πλατείας κατανάλωσης.

6. Μείωση των μισθών προσλήψης των δημοσίων υπαλλήλων.

Όπως ήταν φυσικό στις εξαγγελίες της αυτές η κυβέρνηση βρήκε θερμούς συμπαραστάτες τους διάφορους οργανισμούς των καπιταλιστών όπως ΟΕΒ, ΚΕΒΕ, κλπ. όπως και τον αστικό τύπο με πρώτο το «Φιλελευθερο» σαν το πιο σοβαρό αστικό έντυπο όπου συγχαίροντας το Ρήγκαν για την οικονομική του πολιτική μας λέει ότι στις ΗΠΑ υπεύθυνα αντιμετωπίζεται το κρατικό έλλειμμα όχι μόνο με παγοποιήσεις μισθών αλλά μειωνοται ή και καταργούνται υπηρεσίες (Φιλελ. 8/12/84)

Οι εξαγγελίες της κυβέρνησης μας δίνουν μια πρώτη γεύση στο πως σκέφτονται οι αστοί για να διατηρήσουν από τη μια τα τεράστια κέρδη τους και από την άλλη κτυπώντας τους εργαζόμενους να ξεπεράσουν την κρίση του συστήματος τους.

Μπροστά σ' αυτές τις επιθέσεις η αντίδραση του εργατικού κινήματος πρέπει να είναι καθολική, άμεση και αποφασιστική.

Οι εργαζόμενοι έχουν κάνει τεράστιες θυσίες μέχρι σήμερα για να μπορούν οι βιομηχανοί να βγαίνουν και να κωχώνται για την επιχειρηματικότητα και εφευρετικότητα τους συσσωρεύοντας ταυτόχρονα τεράστιο πλούτο στα χέρια τους.

Είναι καιρός πια να δώσουν οι βιομηχανοί από αυτά που ξεζουμίζουν για χρόνια από τους εργατες.

Αποφασιστικό ρόλο για την αντιμετώπιση των επιθέσεων αυτών έχουν να παίξουν τα κόμματα και οι οργανώσεις των εργαζόμενων.

Η μέχρι στιγμής αντίδραση από τις συνδικαλιστικές οργανώσεις ήταν άτονη και άτολμη.

Πολυ περισσότερο η αντίδραση της ΠΕΟ, της πιο βασικής συνδικαλιστικής οργάνωσης, δεν μπορεί να ικανοποιεί τους εργαζόμενους. Οι θέσεις της ΠΕΟ που υποστηρίζει τροποποίηση του τιμαριθμικού στη βάση του ότι ευνοούνται προκλητικά οι υψηλομισθοί εργαζόμενοι όπως και η θέση ότι δεν θα δεχθεί παγοποίηση των συμβάσεων στον ιδιωτικό τομέα - αφήνοντας έτσι να νοηθεί ότι θα δεχόταν κάτι τέτοιο για δημόσιους και ημικρατικούς υπαλλήλους - το μόνο αν πετυχαίνει είναι να διασπα τους εργαζόμενους σε ψηλομισθους και χαμηλόμισθους σε στιγμές που πρέπει να είναι όσο ποτε άλλοτε ενωμένοι ενάντια στο κοινό έχθρο.

Μια σειρά κλάδοι των εργαζόμενων βρίσκονται σήμερα σε αντιδικία με εργοδότες/Κυβέρνηση: Οι εργάτες στις Ε.Χ.Β. στη Τσιμεντοποιία, στα λιμάνια, στις τράπεζες, στην ΑΗΚ, στη ΣΥΤΑ και σ' όλους σχεδόν τους ημικρατικούς οργανισμούς ενώ νέοι κλάδοι πιθανο σύντομα να βρεθούν στο δρόμο των αγωνιστικών διεδικήσεων με τη λήξη πολλών συλλογικών συμβάσεων.

Οι αγώνες αυτοί πρέπει να πάψουν να είναι μεμονωμένοι αν

στοιχάζουν επίθεση ενάντια στους εργαζόμενους

είναι ναχουν οποιαδήποτε επιτυχία.

Τώρα είναι η ώρα που οι συνδικαλιστικές οργανώσεις πρέπει συντονίζοντας τους αγώνες τους στη βάση ενός αγωνιστικού και δυναμικού προγράμματος να σταθούν εμπόδιο σε οποιαδήποτε επίθεση των αστών που στοχεύει σε μείωση του βιοτικού επιπέδου των εργαζόμενων. Ένα πρόγραμμα που θα παλεύει ακόμα για παραπέρα βελτίωση της θέσης των εργαζόμενων. Ας θυμηθούμε και παραδειγματιστούμε στο πως τρομοκρατήθηκαν κάνοντας πίσω οι αστοί από τις τεράστιες και δυναμικές κινητοποιήσεις των οικοδόμων το Φεβράρη που μας πέρασε.

Το ίδιο και τα κόμματα της εργατικής τάξης ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ πρέπει να πάψουν να εθελοτυφλούν για τα αίτια της κρίσης προσαρμόζοντας το πρόγραμμα και την πολιτική τους.

Η κρίση δεν οφείλεται ούτε σε εντυπωσιακή αύξηση εισαγωγών ούτε από έλλειψη κινήτρων για εξαγωγές. (Αν αυτά είναι τα αίτια τότε που οφείλεται η προηγούμενη ανάπτυξη;)

Πρέπει να γίνει συνείδηση ότι η κρίση πηγάζει από την ίδια τη δομή και λειτουργία του συστήματος, από τις αντιθέσεις που φέρνει μέσα του το σύστημα με κύρια αντίφαση την ανάπτυξη των παραγωγικών δυνάμεων από τη μια και της ιδιωτικής πρωτοβουλίας από την άλλη με την αναρχία στη παραγωγή και αδυναμία αξιοποίησης των παραγωγικών δυνατοτήτων.

Τα αριστερα κόμματα ΑΚΕΛ-ΕΔΕΚ πρέπει να αφήσουν τα ευχολογία και τις προτάσεις για μπάλλωμα της όλης κατάστασης όπως είναι οι προτάσεις για περιορισμό εισαγωγών, καλύτερων προγραμμάτων για εξαγωγές, κίνητρα κ.λ.π.

Όπως και διεθνώς έτσι και στην Κύπρο ο καπιταλισμός θα οδηγείται από τη μια κρίση σε άλλη πιο μεγάλη οξυνοντας τα προβλήματα.

Αυτο που το εργατικό κίνημα έχει όσο ποτε άλλοτε ανάγκη, είναι τον ιδεολογικό και πολιτικό εξοπλισμό του όπου στη βάση ενός ταξικού-Σοσιαλιστικού προγράμματος θα το ενθουσιάζει στην πάλη του για κατάκτηση της εξουσίας.

Αυτο που χρειάζεται είναι η ενιαία δράση των Αριστερών κομμάτων πάνω σε ένα πρόγραμμα, κρατικοποίησης των σημαντικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο

που θα δίνει τις δυνατότητες για κεντρικό σχεδιασμό και προγραμματισμό της οικονομίας όπου θα μπορεί να αξιοποιηθεί ακόμα και η πιο μοντέρνα τεχνολογία όπως και η καλύτερη αξιοποίηση του εργατικού δυναμικού.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα και

η υλοποίηση του μπορεί πραγματικά να βγάλει την οικονομία από την κρίση και να την οδηγήσει σε μια πορεία ανάπτυξης λυόντας ταυτόχρονα, όλα τα προβλήματα που σήμερα δημιουργεί το σύστημα.

ΜΑΖΟΣ

Ο καπιταλισμός

Σύμφωνα με τις παγκόσμιες στατιστικές του 1983 στην Κύπρο ο αριθμός προσώπων που αναλογούν κατά γίατρο είναι 861 ενώ στην Αίγυπτο είναι μόνο 815, στην Ελλάδα 393, στο Βέλγιο 385. Ο αριθμός προσώπων κατά νοσοκόμα είναι 269, ενώ στη Βουλγαρία 164, στο Βέλγιο 127, στην Αγγλία 148. Ο αριθμός προσώπων κατά κλίνη είναι 146, ενώ στο Λουξεμβούργο 84, στο Βέλγιο 107, στην Βουλγαρία 90. Ο αριθμός κλινών που αντιστοιχούν για κάθε νοσοκόμα είναι στην Κύπρο 1,8 στην Αίγυπτο 1,2 στην Ιορδανία 1,0 και στη Συρία 1,2. Ο αριθμός κλινών κατά 10,000 πρόσωπα είναι μόνο 68,6 ενώ στην Αυστρία 112,3 στο Βέλγιο 93,7, Βουλγαρία 111,3 στη Τσεχοσλοβακία 124,5.

σμος, η φασαρία δημιουργία άγχους και υπερένταση που επιδρά αρνητικά στην ήδη κλονισμένη υγεία του ασθενή.

Μια επίσκεψη στα εξωτερικά ιατρεία πείθει ότι η κατάσταση είναι απελπιστική. Τα κτίρια που στεγάζονται είναι ακατάλληλα, οι ασθενείς κατά εκατοντάδες περιμένουν στη σειρά για εξέταση. Οι γιατροί είναι μετρημένοι στα δάκτυλα και μόνο μερικά λεπτά μπορούν να αφιερώσουν στον κάθε άρρωστο. Έτσι εκτός από την ταλαιπωρία έχουμε λιψη και πρόχειρη περίθαλψη.

Όσον αφορά την εσωτερική νοσηλεία, χαρακτηριστικό είναι οι μεγάλοι ακατάλληλοι θάλαμοι στους οποίους υπάρχουν 20, πολλές φορές και 30 ασθενείς στον καθένα. Δεν υπάρχουν θάλαμοι για ασθενείς με σοβαρές μεταδοτικές αρρώστιες (όπως είναι η ηπατίτιδα) έτσι υπάρχει ο φόβος πηγαίνοντας ο άρρωστος με μια όχι και σοβαρή ασθένεια για νοσηλεία στο νοσοκομείο να «φωνήσει» μίαν ασθένεια που μπορεί στο μέλλον να του στοιχίσει πολλά...

Με βάση αυτά τα στοιχεία φαίνεται καθαρά ότι υστερούμε κατά πολύ στον τομέα της υγείας όχι μόνο έναντι των Ευρωπαϊκών χωρών αλλά και χωρών ακόμα της Μέσης Ανατολής, την στιγμή που υπάρχουν πολλοί άνεργοι ή υποασπασχολούμενοι γιατροί στον τόπο μας που μάταια περιμένουν διορισμό και που στο τέλος παίρνουν τον δρόμο της ξενιτειάς για να μπορέσουν να ζήσουν.

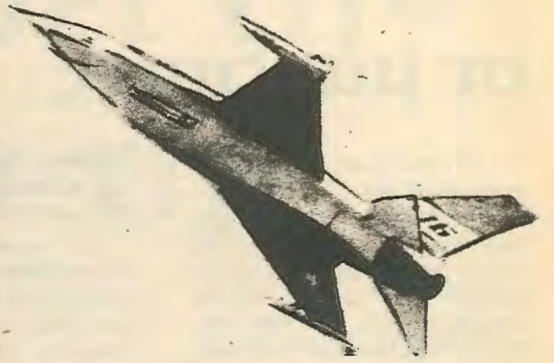
Τα φτωχα λαϊκά στρώματα και γενικά οι εργαζόμενοι που προσφεύγουν στα κρατικά νοσοκομεία για ιατροφαρμακευτική περίθαλψη συναντούν πολλές ταλαιπωρίες μια και δεν έχουν τα απαιτούμενα οικονομικά μέσα για να παν σε εξωτερικούς ιδιωτικούς γιατρούς.

Το αναχρονιστικό συγκεντρωτικό σύστημα των ιατρικών υπηρεσιών που υπάρχει, ο συνωστι-

Ο εξοπλισμός των νοσοκομείων είναι ανεπαρκής πράγμα που δυσχεραίνει πολλές φορές την γρήγορη διάγνωση και την αποτελεσματική καταπολέμηση της. Είναι γεγονός ότι πολλές ιδιωτικές κλινικές διαθέτουν εκσυγχρονισμένα μηχανήματα που στα κρατικά νοσοκομεία δεν υπάρχουν...

Ανησυχητικές είναι οι καταγγελίες για άσκηση ιδιωτικής ιατρικής μέσα στα νοσοκομεία από κυβερνητικούς γιατρούς και το φαινόμενο των ευνοουμένων και μη ασθενών ανάλογα με

Ανίκανοι οι αστοί να διώξουν τις Βάσεις

Οι τελευταίες «εξειλίξεις» του Κυπριακού αλλά κυρίως το γεγονός της δημιουργίας αεροδρομίου στο Λευκόνοικο - σύμφωνα με πληροφορίες θα στοιχίσει 500-550 εκ. δολ. και θα χρησιμοποιείται για εξυπηρέτηση των αμερικανικών συμφερότων στην περιοχή - φέρνουν ξανά έντονα στην επιφάνεια το ζήτημα της παρουσίας των ξένων βάσεων.

Η παρουσία των βάσεων στο χώρο της Ανατολικής Ευρώπης, της Μέσης Ανατολής αλλά και όπου αλλού βρίσκονται εξυπηρετά ασφαλώς συγκεκριμένα συμφέροντα.

Στο χώρο της Μ. Ανατολής

έχει αυξηθεί την τελευταία περίοδο η γεωστρατηγική σημασία της Κύπρου. Κι αυτό λόγω της εξασθένησης της δύναμης του αμερικανικού ιμπεριαλισμού στον Περσικό Κόλπο και της Αραβικές χώρες. Η απάθεια του Ιραν, η κατάσταση στο Λί-

βανο που δεν εγγυάται τίποτε το σταθερό και οι εξελίξεις στις άλλες Αραβικές χώρες είναι οι παράγοντες που λαμβάνονται σοβαρά υπόψη στα σχέδια και τις κινήσεις του ιμπεριαλισμού στην περιοχή.

Αναφέρουμε ακόμα την κρίση που μαστίζει το Ισραήλ, του πιο ισχυρού σύμμαχου του ιμπεριαλισμού στην περιοχή, όπου ο πληθωρισμός έχει φτάσει στα 500% και το εξωτερικό χρέος στα 21.6 δισ. δολάρια. (Το πιο ψηλό κατα κεφαλή χρέος στον κόσμο). Όλα όμως αυτά είναι επιφανειακά γεγονότα και θάταν λάθος να μην διακρί-

ναμε τι συμβαίνει κάτω απ' αυτή την επιφάνεια, δηλαδή τα βαθύτερα αίτια και τις διεργασίες που «επιβάλλουν» την παρουσία των βάσεων - και αυτά δεν είναι άλλα από την κίνηση της εργατικής τάξης προς επαναστατικές κατευθύνσεις (αραβικές μάζες - Ελλάδα - Τουρκία - Κύπρος), γιατί τέλος - τέλος είναι η συνειδητοποίηση του εργατικού κινήματος που τρέμει και υπολογίζει ο παγκόσμιος καπιταλισμός - ιμπεριαλισμός.

Έτσι πρώτος στόχος της παρουσίας των βάσεων είναι η εξασφάλιση της καπιταλιστικής νομιμότητας - εξουσίας στις σημαντικές αυτές χώρες, πράγμα που εγγυάται τα ιμπεριαλιστικά οικονομικά συμφέροντα.

Απ' εδώ ακριβώς πηγάζουν και οι σχέσεις της ντόπιας αστικής τάξης με τον Αμερικανο - Βρετανικό ιμπεριαλισμό - μιλώντας για την περίπτωση της Κύπρου. Η κυπριακή αστική τάξη όχι μόνο δεν θέλει να ξεφορτωθεί τον ιμπεριαλισμό, αλλά αντίθετα η παρουσία του αποτελεί γι' αυτήν ασφαλιστική δικλείδα μπροστα στις απαιτήσεις του εργατικού κινήματος.

Σ' αυτό ακριβώς εξηγούν οι ενέργειες της Ε/Κ κυπριακής σχετικά με τις διευκολύνσεις που πρόσφερε (λιμάνοι, αεροδρόμιο) στα νατοϊκά στρατεύματα στην περίπτωση του Λιβάνου.

Η ενέργεια αυτή προσδιορίζει πεντακάθαρα το ποιες είναι οι δυνατότητες να διεξάγει η λεγόμενη «εθνική αστική τάξη» αγώνα κατά του ιμπεριαλισμού. Η ίδια η εξουσία της είναι δεμένη με χιλιάδες νήματα με τον ιμπεριαλισμό.

Έτσι ο αγώνας για εθνική ανεξαρτησία, ο αντιιμπεριαλιστικός αγώνας, δεν μπορεί παρα να περάσει μέσα από το κτύπημα πρώτα αυτής της εξαρτημένης τάξης και του καπιταλιστικού συστήματος που την εξασφαλίζει - είναι δηλαδή ταυτόχρονα και αντικαπιταλιστικός αγώνας.

Το να υποστηρίζουμε στην περίπτωση της Κύπρου ότι η παρουσία των ξένων στρατευμάτων και των βάσεων δεν μας επιτρέπουν τον αντικαπιταλιστικό αγώνα αλλά τον αντιιμπεριαλιστικό!! εκτός του ότι προκαλούμε σύγχυση ταυτόχρονα συγκα-

λύπτουμε το γεγονός ότι οι βάσεις και το καπιταλιστικό σύστημα αλληλοστηρίζονται.

Μόνο όσοι δεν έχουν καταλάβει τίποτε από τον όρο ιμπεριαλισμό, μπορούν να κάνουν ένα μηχανιστικό διαχωρισμό ανάμεσα στην αντιιμπεριαλιστική και την αντικαπιταλιστική πάλη. Γιατί ο ιμπεριαλισμός δεν είναι τίποτε άλλο παρα ο καπιταλισμός στη σημερινή φάση ανάπτυξης του.

Ο αγώνας για την εθνική ανεξαρτησία δεν είναι αγώνας μόνο ενάντια στις βάσεις - στρατεύματα. Η διείσδυση του ξένου κεφαλαίου στις εθνικές οικονομίες εντείνει την εξάρτηση ακόμα και χωρίς βάσεις. Το Ισραήλ, η Αίγυπτος, η Βραζιλία και μια σειρά χώρες δεν έχουν ξένες βάσεις ούτε στρατεύματα κατοχής. Αυτό δεν σημαίνει πως δεν είναι υποχείρια τον αμερικανικού ιμπεριαλισμού.

Αυτός ο αγώνας για να πετύχει τους στόχους του πρέπει να βασιστεί στους εργαζόμενους, σ' ένα πρόγραμμα σοσιαλιστικό, μακριά από συμμαχίες με τις εξαρτημένες αστικές τάξεις.

Το Κυπριακό εργατικό κίνημα έχει συμμαχούς του τα εργατικά κινήματα Ελλάδας - Τουρκίας. Το διώξιμο των βάσεων από το έδαφος της Κύπρου πρέπει να συνδιαστεί με τον αγώνα για το διώξιμο των βάσεων στην Ελλάδα και την Τουρκία, στην προοπτική του ξεριζώματος του καπιταλισμού που είναι ο μοναδικός υπεύθυνος για όλα τα δεινά στην περιοχή.

Τα κόμματα της αριστερας πρέπει να δώσουν τη σοσιαλιστική προοπτική και όχι γενικά συνθήματα για τους Αγγλοαμερικανούς και τις βάσεις.

Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός δεν είναι ο γίγαντας που προσπαθούν σήμερα να μας παρουσιάσουν. Τα παθήματα του σε μια σειρά χώρες και η αυξανόμενη παγκόσμια οικονομική κρίση που ήδη κτυπά και τα θεμέλια της οικονομίας των Η.Π.Α. δημιουργούν τις προϋποθέσεις για την ανατροπή του. Παράλληλα η δύναμη του παγκόσμιου εργατικού κινήματος είναι σήμερα τεράστια και σαν θα κινηθεί τίποτε δεν θα μπορέσει να σταθεί εμπόδιο στις επαναστατικές του διαθέσεις.

Γ. ΚΑΨΗΣ

καταστρέφει την υγεία σου

Ουρες αρρώστων στα νοσοκομεία ενώ υπάρχουν ουρες ανέργων γιατρών και νοσοκόμων.

την οικονομική τους ευχέρεια.

Σήμερα, περισσότερο παρα ποτε επείγει η άμεση ίδρυση και λειτουργία νεφρολογικής κλινικής και κέντρου μεταμοσχεύσεων, έτσι θα μένουν στο τόπο εκατοντάδες χιλιάδες λίρες το χρόνο που χρειάζονται για την αποστολή νεφροπαθών, στο εξωτερικό και θα πάψει η τλαιπωρία και ο εξευτελισμός αυτών των ανθρώπων που αναγκάζονται να προσφεύγουν στη φιλανθρωπία των συνανθρώπων τους για να βρουν τα απαιτούμενα λεφτά που είναι απαραίτητα για τη θεραπεία τους.

Μεγάλη εκμετάλλευση υπάρχει και όσον αφορά τα φάρμακα, μερικά είδη των οποίων είναι απρόσιτα στους εργαζόμενους γιατί

είναι πανάκριβα. Η κυβέρνηση αδιαφορεί και αφήνει ανεξέλεγκτους τους εισαγωγείς φαρμάκων να πραγματοποιούν υπερκέρδη σε βάρος του λαού.

Σε αντίθεση με όλα αυτά, αυτές τις μέρες γίνονται όλοι μάρτυρες της συμπεριφοράς του κράτους απέναντι στους ασκούμενους γιατρούς με το νομοσχέδιο του υπουργείου υγείας που προτίθεται σύντομα να βάλει στη βουλή για έγκριση το οποίο προνοεί μείωση του χρόνου άσκησης τους, από 18 σε 12 μήνες και εισαγωγή του θεσμού των εξετάσεων που θέτει σε αμφισβήτηση την εγκυρότητα των πτυχίων τους. Είναι φανερό ότι η μείωση της άσκησης κατά 6 μήνες γίνεται καθαρά για οικονομικούς λόγους (δηλαδή £30,000 περίπου) και

έτσι τους αποστέρει την άσκηση από σημαντικά τμήματα όπως είναι οι πρώτες βοήθειες.

Οι εργζόμενοι πρέπει να πιέσουν μέσα από τις συντεχνίες τους ώστε το κράτος να αλλάξει το υφιστάμενο σύστημα υγείας οικοδομώντας κατάλληλα κτιριακά συγκροτήματα, προσλαμβάνοντας το απαιτούμενο ιατρικό και παραϊατρικό προσωπικό, θέτοντας φραγμό στην εκμετάλλευση του λαού από τους φαρμακέμπορες. Τα αριστερά κόμματα ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ οφείλουν να προφυλάξουν την υγεία των εργαζομένων που είναι η κινητήρια δύναμη για την αλλαγή του σάπιου και αναχρονιστικού Καπιταλιστικού Συστήματος.

Χάρης Π. Ανεργός γιατρός

**ΔΙΑΒΑΖΕΤΕ
ΚΑΙ
ΔΙΑΔΙΔΕΤΕ
ΤΗΝ. Σ. ΕΚΦΡΑΣΗ**

ΕΔΕΚ ΑΘΗΝΑΙΝΟΥ:

Απαγορεύεται η είσοδος
σε μαρξιστες

Με αυτή μας την ανακοίνωση ερχόμαστε να καταγγείλουμε σε κάθε μέλος της βάσης του κόμματος στην Αθηναίου τις πιο αντιδημοκρατικές και δικτατορικές αποφάσεις που θα μπορούσε ποτέ να πάρει επιτροπή ενός Σοσιαλιστικού κόμματος.

Συγκεκριμένα πριν ένα περίπου μήνα η επιτροπή της Τοπικής Οργάνωσης (Τ.Ο.) του κόμματος σε ένα ακόμα βήμα της προς τον κατήφορο προχώρησε σε απόφαση που απαγορεύει σε συντρόφους - που αγωνίστηκαν και πρόσφεραν για χρόνια στο κόμμα - να εισέρχονται στο σύλλογο «ΠΡΟ-ΟΔΟ» ή σε οποιοδήποτε άλλο χώρο που ελέγχει το κόμμα.

Στόχος η φήμωση
της βάσης

Αυτες οι ενέργειες - όπως και οι αποβολές προηγούμενα συντρόφων - στόχο έχουν να τρομοκρατήσουν και να φημώσουν την κομματική βάση και τη νεολαία η οποία αμφισβητεί τις πολιτικές επιλογές της γραφειοκρατίας του κόμματος και που σήμερα παίρνει οργανωμένη

έκφραση συσπειρωμένη γύρω από τις θέσεις και το πρόγραμμα της Αριστερας του κόμματος.

Η συμπεριφορά αυτή της Τοπικής Επιτροπής (Τ.Ε.) είναι αντανάκλαση της πολιτικής και των μεθόδων της ηγεσίας του κόμματος που στη μάχη της ενάντια στις μαρξιστικές ιδέες και επαναστατικές παραδόσεις του κόμματος, απομονώνει κάθε στέλεχος και μέλος της βάσης που τυχαίνει να διαφωνεί και να στέκει εμπόδιο σε αυτή τη πορεία.

Εγκατάλειψη των
επαναστατικών
παραδόσεων

Η εγκατάλειψη από μέρους της σημερινής ηγεσίας του κόμματος θέσεων όπως το «Κοινο μέτωπο Ε/Κυπρίων και Τ/κυπρίων εργαζομένων» για ένα κοινό αντικαπιταλιστικό αντιιμπεριαλιστικό αγώνα για Κύπρο Λεύτερη Σοσιαλιστική, η θέση για Λαϊκή Πολιτοφυλακή, η εγκατάλειψη θέσεων όπως η κρατικοποίηση των σημαντικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο όπως και οι διάφορες γραφειοκρατικές ψηφο-

θυρικές μανούβρες όπως και η εθνική αστική στροφή της ηγεσίας τα τελευταία δύο τρία χρόνια με την υιοθέτηση θέσεων για «Πανεθνική Συμπάταξη» «δυναμική παρουσία ελληνικών στρατευμάτων», ψήφιση των κονδυλίων για εξοπλισμούς αντι της ταξικής αλληλεγγύης των εργατικών κομμάτων Ελλάδας - Τουρκίας. Αυτοί ήταν οι λόγοι που οδήγησαν και οδηγούν τον κάθε πρωτοπόρο νεολαίο και εργάτη της βάσης σε ολοένα και μεγαλύτερη αμφισβήτηση της πολιτικής της ηγεσίας και συσπείρωση τους γύρω από την Αριστερα του Κόμματος.

Συνεργασία με την
ακροδεξιά

Είναι μέσα σε αυτά τα πλαίσια της Εθνικιστικής πολιτικής από μέρους της ηγεσίας που η Τ.Ε. Αθηναίου, καταπατώντας τη θέληση της βάσης και αποφάσεις Γενικών Συνελεύσεων στρεφόταν για συνεργασία με το ακροδεξιό σωματείο «ΟΘΕΛΛΟΣ» καλούσε στελέχη του Συναγερμού στο χορο του κόμματος για να προσφέρουν καλλιτεχνικό πρόγραμμα, έφερε τον «ΑΓΩΝΑ» στο σύλλογο την εφημερίδα φερέφωνο της ΚΥΠ που υποστήριξε το πραξικόπημα. Ένας από τους στόχους αυτής της στροφής ήταν και το κέρδιμα της εύνοιας της τοπικής μπουρζουαζίας (βιομήχανοι, μεγαλέμποροι) (ξανα παρα την αντίθεση της βάσης της Αθηναίου αλλά και κεντρικών στελεχών) που ενδιαφέρεται να εξασφαλίσει εξαγωγές (στη Λιβύη) μέσω του Κόμματος (αλήθεια τι συμφέροντα κρύβονται πίσω από αυτές τις ενέργειες; - ένα ερώτημα στο οποίο θα πρέπει να δοθούν εξηγήσεις).

Έτσι μπροστα στο σίφουνα των αντιδράσεων από τη βάση και κύρια από τη νεολαία, η Τ.Ε. αντι που θάπρεπε να κάνει την αυτοκριτική της και να διορθώσει τα λάθη της, είτε να παραιτηθεί, στη προσπάθεια της να κρατηθεί στο πόστο της - έχοντας σ' αυτό την υποστήριξη της κεντρικής ηγεσίας - προχώρησε κατ' αρχην σε αποβολές στελεχών της Τ.Ο. και αφού είδαν ότι δεν έφταναν οι αποβολές για τρομοκρατία της βάσης, βλέποντας το έδαφος να φεύγει κάτω από τα πόδια της, προχωρεί τώρα και απαγορεύει ακόμα την είσοδο στελεχών μέσα στο σύλλογο!

Αυτή η τακτική πέρα από το ότι εκφράζει φασιστική νοοτροπία σε ότι αφορά την αντιμετώπιση ανθρώπων που διαφωνούν δείχνει ακόμα στο πως οι γραφειοκράτες αντιμετώπιζουν τα μέλη τους - όπου αντι μέσα από ένα δημοκρατικό διάλογο στη βάση μιας σωστής πολιτικής και προοπτικών να κερδίσουν την εκτίμησή τους τουναντίον τους αντιμετώπιζουν σαν ανώριμα όντα που δεν μπορούν να κρίνουν από μόνο τους και χρειάζονται πάτρωνες για να τους προστατεύουν.

Τα βαθύτερα αίτια
των αποβολών

Το φαινόμενο των αποβολών και της απομόνωσης που παρατηρείται σήμερα στο Σ.Κ. ΕΔΕΚ, εδώ και 4 χρόνια, δεν είναι γέννημα των εγκυφάλων της γραφειοκρατίας.

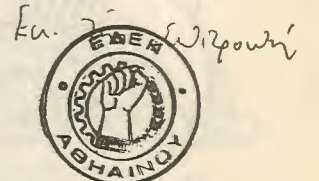
ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΔΕΚ ΑΘΗΝΑΙΝΟΥ

Ημερομ. 25/10/84

Κον

Καρν Καραωόδα.

Καλωρίν άωφάτως τής Τ. Εωζιρωτή άωφάριζία
ή είσοδοι σο. εις τός χώρος σο. είνιαι το
Σ.Κ. ΕΔΕΚ. Αθναίνω.

Αυτο απέδειξε και η τεράστια επιτυχία που είχαν οι εκδηλώσεις συμπαραστάσης προς τους Τ/κύπριους που οργάνωσε η Αριστερή Πτέρυγα Παγκύπρια όπως και στην ίδια την Αθηναίου (μήπως οι τοπικοί επιτροπικοί προχώρησαν σ' αυτές τους τις ενέργειες θορυβημένοι από εκείνη την εκδήλωση;).

Κάθε νεολαίος και πρωτοπόρος εργάτης της βάσης του κόμματος μας στην Αθηναίου πρέπει συσπειρωμένος στις γραμμές της Αριστερας του κόμματος, να παλαίψει το σταμάτημα του κατήφορου της Τ.Ε.

Μέσα από μια Γενική Συνέλευση πρέπει να γίνει καταδίκη αυτών των ενεργειών που καταρακώνουν το γόητρο του κόμματος μας μέσα στη κοινότητα μας, ενέργειες που στρέφονται ενάντια και στα πιο στοιχειώδη ανθρώπινα δικαιώματα όπως είναι το δικαίωμα του κάθε ανθρώπου να εισέρχεται σε οποιοδήποτε κοινωνικό χώρο θα ήθελε όπως είναι το καφενείο ο σύλλογος κτλ.

Για ένα
σοσιαλιστικό
πρόγραμμα

Ακόμα θα πρέπει να παλαίψουμε για την υιοθέτηση ενός Ταξικού Σοσιαλιστικού προγράμματος, ένα πρόγραμμα που θα περιλαμβάνει κρατικοποιήσεις των σημαντικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικό έλεγχο που θα δίνει τις δυνατότητες για ένα κεντρικό σχεδιασμό της οικονομίας σαν η μόνη δυνατή διέξοδος για λύση των προβλημάτων που συσσωρεύει το σύστημα μέσα από τις αντιθέσεις του.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα θα πρέπει να απευθύνεται προς τις μάζες τους ΑΚΕΛ και να τις καλεί σε ενιαίο μέτωπο της Αριστερας για κατάκτηση της εξουσίας από την εργατική τάξη.

Μια τέτοια τολμηρή πολιτική μπορεί να μετατρέψει την Αριστερα σε πολύ μικρο χρονικό διάστημα σε πλειοψηφία συγκινώντας και κερδίζοντας τον κάθε εργαζόμενο που σήμερα απογοητευμένος και μη βλέποντας διέξοδο παραμένει είτε στο Συναγερμο είτε στο ΔΗΚΟ.

Ένα τέτοιο πρόγραμμα στη βάση της ενιαίας πάλης της Αριστερας θα μπορεί να γίνει πόλος έλξης για τους Τ/Κύπριους εργαζομένους - που σήμερα στεναχωρούν κάτω από την καταπίεση και την εξαθλίωση που τους έχει ρίξει το σύστημα - για το κτίσιμο του κοινού Μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων για Κύπρο Λεύτερη Σοσιαλιστική σαν η μόνη δυνατή προοπτική για λύση του εθνικού προβλήματος.

Αρ. Πτέρυγα Αθηναίου

Επιστολες στην
ΕκφρασηΟχι ξανα
ΕΟΚΑ-Β

Κάτι πρωτοφανές για την μετα το '74 πολιτική ζωή της Κύπρου συνέβηκε στην Χλώρακα στις 25 του Νοβερη. Έγινε γιορταστική εκδήλωση με την ευκαιρία της συμπλήρωσης τριάντα χρόνων από την άφιξη του Γρίβα στην Κύπρο.

Την εκδήλωση οργάνωσε ο σύνδεσμος τομεαρχών ΕΟΚΑ 55-59. Οι υπεύθυνοι του ΡΙΚ δεν έχασαν την ευκαιρία, έσπευσαν να καλύψουν την εκδήλωση από κοντά και το ίδιο βράδυ την πρόβαλαν στις μικρές - μας οθόνες. Σάμπως κι εμεις τους εργαζόμενους μας έκαιγε ο πόθος να δούμε αυτήν την εκδήλωση. Σάμπως και δεν ξέρουμε τι ήταν ο Γρίβας.

Με αγανάκτηση είδαμε και την επίσημη συμμετοχή της Κυβέρνησης στην εκδήλωση αυτή όπου παρευρέθησαν: Ο υπουργός προεδρίας κ. Μιχαηλίδης, ο υφυπουργός Εσωτερικών κ. Η. Ηλιάδης ο Αρχηγός του ΔΗ.ΣΥ., εκπρόσωπος της πρεσβείας της Ελλάδας, βουλευτες της Δεξιάς ο Μητροπολίτης Πάφου και ο Αρχηγός της εθνικής φρουρας.

Η Κυβέρνηση σαν γνήσιος εκπρόσωπος της δεξιάς προσπαθεί να ταυτίσει τον Γρίβα με τον απελευθερωτικό αγώνα του 55-59 και να παραγνώρισει τις φασιστικές-του δραστηριότητες, όπου σαν αρχηγός της οργάνωσης «Χ» στην Ελλάδα καθοδηγούσε σε συνεργασία με τους Άγγλους τις εχτελέσεις ανταρτων αγωνιστών του Ελληνικού Λαϊκού Απελευθερωτικού Στρατου (ΕΛΛΑΣ) που πάλευαν ενάντια στα φασιστικά στρατεύματα του Χίτλερ. Μετέπειτα στην Κύπρο

ηγείτο της παράνομης οργάνωσης Ε.Ο.Κ.Α.—Β.

Όπως οι περισσότεροι ξέρουμε, το '67 κατά τα γεγονότα της Κοφίνου ο Γρίβας επέμβηκε με την Εθνική Φρουρα. Η επέμβαση-του αυτή είχε σαν αποτέλεσμα την σφαγή τουρκοκυπρίων.

Πέρα όμως από την αγανάκτηση που κάθε εργαζόμενος νιώθει για την στάση της κυβέρνησης υπάρχει και κάτι άλλο, ένα μεγάλο ερωτηματικό και απογοήτευση.

Τι έκαμαν τα αριστερα κόμματα της Κύπρου ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ γι' αυτή την φασιστική εκδήλωση; Δυστυχώς τίποτα. Γιατι ανοιχτά και επίσημα δεν καταδίκασαν την εκδήλωση; ΠΟΙΟΥΣ ΦΟΒΟΥΝΤΑΙ; Ποιο ρόλο παίζουν; ποίων τα συμφέροντα εξυπηρετούν.

Ο λόγος για τον οποίο τα αριστερα κόμματα σιώπησαν δεν είναι άλλος παρα η πολιτική που ακολουθούν, η πολιτική της συνεργασίας με την δεξιά.

Πρέπει με κάθε μέσο να αντιδράσουμε έτσι ώστε τέτοιους είδους εκδηλώσεις να μην ξαναγίνουν. Γιατι πρέπει όλοι να ξέρουμε πως κάτι τέτοιες εκδηλώσεις βάζουν την ιδεολογική βάση για πιθανές φασιστικές ενέργειες στο μέλλον.

Ανδρέας Γ.

ΠΡΩΤΟΠΟΡΟΙ ΣΤΗΝ ΑΛΛΑΓΗ ΤΗΣ ΚΟΙΝΩΝΙΑΣ

Η νεολαία θα πάρει την τύχη της στα χέρια της

Καπιταλισμός και Νεολαία

Στις σημερινές συνθήκες της κρίσης του καπιταλιστικού συστήματος η εργατική τάξη και η νεολαία είναι που δέχονται το μεγαλύτερο κτύπημα μέσα από την πολύχρωμη ανεργία, την εξοθλίωση, την μιζέρια, για να μπορέσουν οι καπιταλιστές και τα αφεντικά να διατηρήσουν τα κέρδη τους.

Γιατί ενώ εκατομμύρια άνθρωποι και παιδιά σ' όλο τον κόσμο πεθαίνουν από την πείνα τα μονοπώλια και οι πολυεθνικές των ανεπτυγμένων καπιταλιστικών χωρών καίνε ή στοιβάζουν τα τρόφιμα, το σιτάρι, καταστρέφουν τα προϊόντα γιατί οι τιμές είναι ασύμφορες και δεν θα βγάλουν τα κέρδη τα οποία θέλουν.

35.000.000 εργάτες και νεολαίοι άνεργοι μόνο στις 24 πιο αναπτυγμένες καπιταλιστικές χώρες, 80.000 νέοι να κοιμούνται κάτω από τη γέφυρα και στους δρόμους στο Λονδίνο, 15.000.000 άνεργοι στις χώρες της Ε.Ο.Κ., ενώ στη μητρόπολη του καπιταλισμού την Αμερική 35.000.000 άνθρωποι κοιμούνται πεινασμένοι.

Αφτο είναι το σύστημα το οποίο ζούμε. Αυτός είναι ο καπιταλισμός.

Αφτο το σύστημα δεν έχει τίποτα να προσφέρει παρα πολέμους, φτώχεια, δυστυχία, πείνα. Οι ανακαλύψεις της ανθρωπότητας, το κομπιούτερ, τα ρομποτ, η τεράστια βιομηχανία θα μπορούσαν να μπουν κάτω στη υπηρεσία της κοινωνίας και να θρέψουν σήμερα πλουσιοπάροχα όλα τα εκατομμύρια του πλανήτη και να εξαλείψουν την πείνα και τον θάνατο. Μένουν όμως ανεκμετάλλευτα.

Γιατί είναι στα χέρια μιας φούκτας καπιταλιστών, γιατί δουλεύουν όχι για το συμφέρον της κοινωνίας αλλά για το συμφέρον του ατομικά ξεχωριστού κεφαλαιοκράτη που τα δουλεύει μόνο για το κέρδος του. Έτσι ενώ η τεχνολογία έπρεπε να ήταν πηγή ευτυχίας και ζωής για τον άνθρωπο είναι πηγή ανεργίας, πείνας εξοθλίωσης, θανάτου.

Η εργατική τάξη και η νεολαία πετιώνται στο δρόμο της ανεργίας σ' ολόκληρο τον κόσμο. Αφτο είναι το φαινόμενο της εποχής μας. Αφτο είναι το φαινόμενο που εμφανίζεται και σήμερα και στη Κύπρο με ρυθμούς που συνεχώς μεγαλώνουν. Το ποσοστό της ανεργίας έχει φτάσει στο ύψος τους 4% του εργατικού δυναμικού (ακόμα είναι περίοδος ανάκαμψης και είναι επίσημα στοιχεία, που στη πραγματικότητα θα είναι ακόμα μεγαλύτερα) με προοπτική στα χρόνια 85 και 86 να αφξηθεί ακόμα περισσότερο. Τα σημάδια της κρίσης άρχισαν να φαίνονται καθαρά και στη Κυπριακή οικονομία.

Απογοήτευση κι επαναστατικότητα

Παρόλα αυτά όμως ένα σημαντικό μεγάλο κομμάτι της νεολαίας μας είτε αφτοι είναι

μαθητες - φοιτητες - εργαζόμενοι μένουν μακριά από τις εκδηλώσεις, τις κινητοποιήσεις, τις οργανώσεις, τα κόμματα της εργατικής τάξης.

Παραμένει έξω από τα κόμματα και παρασύρεται στην αδιαφορία, στα σφαιριστήρια, στα ναρκωτικά, γίνεται «καμικάζι» γίνεται «πάνκ» και τέλος - τέλος μια μερίδα στρέφεται προς τα δεξιά.

Όμως αφτη την στάση της νεολαίας δεν πρέπει να την βλέπουμε από μακριά και επιφανειακά γιατί στην επιφάνεια σου δείχνει αφτο το πρόσωπο. Πρέπει να την δούμε και να την αναλύσουμε κάτω από την επιφάνεια και να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα.

Όταν δεις κάτω από την επιφάνεια και έρθης σε επαφή μαζί τους θα δεις ότι αφτη η στάση είναι μια στάση - εκδήλωση επαναστατικότητας, μια διέξοδος μέσα στα αδιέξοδα που αντιμετωπίζει σήμερα η νεολαία.

Η νεολαία από την φύση της είναι επαναστατική. Ήταν και είναι πάντα μπροστά σε όλους τους τεράστιους αγώνες του εργατικού κινήματος, από την γέννηση του κινήματος μέχρι σήμερα.

Αν ακόμα κοιτάζουμε την τελευταία περίοδο από το πραξικόπημα — εισβολη θα δούμε την νεολαία να πρωτοστατεί στις κινητοποιήσεις του εργατικού κινήματος ενάντια στη Χούντα και τον φασισμό. Η νεολαία μας ήταν που πήγε στο πόλεμο του '74. Μέσα από αφτες τις δυο τελεφταίες εμπειρίες μπήκε στις οργανώσεις του κινήματος και τις μαζικοποίησε, μπήκε στο πλευρο κυρίως της Αριστερας.

Όμως τι κέρδισε η νεολαία από αφτους τους αγώνες σήμερα;

Αμέσως μετά το γεγονός του '74 η εργατική τάξη και η νεολαία καλέστηκαν να πληρώσουν το βαρυ τίμημα της αναστήλωσης της Κύπρου περικυκλωμένες στους μισθους» ανέκτικαν να χάσουν κεκτημένα. Ανέκτικαν δικαιώματα για να δημιουργήσουν οι αστοι το περιβάλλον τους «οικονομικο θαύμα» όπου ορισμένα ψίχουλα από το τραπέζι τους τα έδιναν στην εργατική τάξη.

Όμως την περίοδο του 81-83 όταν άρχισε η κρίση να κτυπά την οικονομία της Κύπρου οι καταπιταλιστες έκαναν την επίθεσή τους για να πάρουν πίσω αφτα που έδωσαν. Η ανεργία άρχισε να εμφανίζεται και να αφξάνει σιγα αλλά σταθερα, οι βιομήχανοι να ουρλιάζουν να περικυκλώσουν τιμάρημο και άλλα ωφέληματα.

Να βγάλουμε τα σωστά συμπεράσματα

Η εργ. τάξη και η νεολαία προσπάθησαν να αντιδράσουν όμως οι ηγέτες της πιστοι στη συνεργασία με τους αστους πάντα τις σταματούσαν για το καλο της εθνικής οικονομίας και

πρόβλεπαν το δόγμα της ταξικής ειρήνης για χάρη του εθνικού θέματος σαν αντίβαρο σαφτη την σύγκρουση. Προβαλόνταν το Εθνικο θέμα που για 25 χρόνια είναι στα χέρια των αστων (έχουν περάσει 10 χρόνια από την εισβολη και φανερωνονται ξανα και ξανα ανίκανοι να το λύσουν). Χωρίς η ηγεσία του κινήματος να βγάξει τα σωστά συμπεράσματα της φύσης του Κυπριακού και να δίνει μια εναλλακτική διέξοδο.

Το αδιέξοδο στο Κυπριακο και η αυξανόμενη κρίση της οικονομίας στη Κύπρο είναι οι δυο βασικοι παράγοντες που δημιούργησαν την απογοήτευση και την αδιαφορία στο κίνημα και τη νεολαία.

Και εδώ ακριβως είναι η τεράστιες ευθύνες της ηγεσίας των αριστερων κομμάτων. Γιατί είναι η πολιτική των συμβιβασμών και των υποχωρήσεων απέναντι στην άρχουσα αστική τάξη που οδηγεί κάθε πρωτοπόρο νεολαίο μαχητη στην αδρανοποίηση και την απογοήτευση. Έτσι φυσιολογικά ένα μεγάλο κομμάτι της νεολαίας που μέχρι χτες βρισκόταν στην πρωτοπορία, μαζί με την νεολαία που σήμερα μπαίνει στην πάλη, να οδηγούνται κάτω από τα αδιέξοδα και την ανασφάλεια στην έφκολη διέξοδο από τα προβλήματα που τους προσφέρει ο καπιταλισμός, την αδιαφορία, τα σφαιριστήρια, τα ναρκωτικά, τις μόδες των «πάνκ» των καμικάζι και γιατί όχι στα δίκτυα της Δεξιάς από την μια ή να μείνουν στα σπίτια τους από την άλλη.

Η νεολαία είναι το μέλλον

Αν πραγματικά θέλουμε να κερδίσουμε την νεολαία που πρέπει να την κερδίσουμε γιατί η νεολαία είναι το μέλλον θα πρέπει να σταθούμε δίπλα της και να τις δώσουμε συγκεκριμένες λύσεις στα προβλήματα τα οποία αντιμετωπίζει. Να της εξηγήσουμε υπομονετικά ότι για

το πρόβλημα της ανεργίας, ο στρατος το αδιέξοδο στο εθνικο θέμα είναι προβλήματα πουηγάζουν από το ίδιο το καπιταλιστικο σύστημα. Ότι με την αδιαφορία την οποία δείχνει όχι μόνο δεν λύνονται τα προβλήματα τους αλλά διαιωνίζονται ότι παίζει και το παιγνίδι της άρχουσας αστικής τάξης που θέλει τη νεολαία όχι επαναστατική αλλά άβουλη, αδιάφορη, αναποφά-

Η νεολαία στην πρωτοπορεία του αγώνα μετά το πραξικόπημα

σιστη. Γιατί μια νεολαία, γερη, δυνατη επαναστατική είναι ο μεγαλύτερος κίνδυνος για την εξουσία της αστικής τάξης είναι γιαφτο που η αστική τάξη πλασάρει όλες τις έφκολες λύσεις στη νεολαία.

Είναι γιαφτο που χρησιμοποιεί την αστυνομία για να συλλαμβάνει νεερα παιδιά για «αλητεία» και «ενόχληση» να τους τρομοκρατήσει με τη δύναμη των μηχανισμών της, να τους κρατήσει σαφτο το επίπεδο.

Είναι γιαφτο καθήκο μας να βγούμε στους δρόμους, στις γειτονίες, στα σχολεία εκεί που συχνάζει η νεολαία και να τα εξηγήσουμε, να τους αποδείξουμε ότι πρέπει να παλαίψουμε για να κτίσουμε μια νέα κοινωνία την ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ όπου μόνο αμεσα από τον σοσιαλισμο θα βρεθεί λύση στα προβλήματα και τα αδιέξοδα τα οποία αν-

τιμετωπίζει.

Η τύχη μας στα χέρια μας

Όμως η πορεία προς τον σοσιαλισμο δεν γίνεται μόνο στα λόγια και συνεργασία με την άρχουσα τάξη. Πρέπει να βάλουμε μπροστα στη νεολαία το δικο μας πρόγραμμα πάλης που θα λέγει για:

- 1) Κρατικοποίηση των βασικών τομέων της οικονομίας κάτω από εργατικο έλεγχο.
- 2) Λιγότερες ώρες δουλειας για άνοιγμα παραπάνω θέσεων για πάταξη της ανεργίας.
- γ) Το ανεργιακο επίδομα να καταβάλλεται όχι βάση της υπηρεσίας αλλά βάση των αναγκων και όχι μόνο για έξη μήνες αλλά για όσο καιρο είναι κανεις άνεργος.
- 4) Δωρεαν παιδεία, ιατροφαρμακευτική περίθαλψη, στέγη.
- 5) Χώροι υγιους απασχόλησης της νεολαίας.
- 6) Μίνιμουμ μεροκάματα που θα περιλάβουν και τους εθνοφρουρους.
- 7) Συνδικαλισμο στην εθνοφρουρα - Λαϊκη πολιτοφυλακη.
- 8) Ενότητα της Αριστερας πάνω σε ένα σοσιαλιστικο πρόγραμμα.
- 9) Την πραγματοποίηση του ενιαίου Μετώπου Ε/Κ και Τ/Κ εργαζομένων πάνω σαφτο το πρόγραμμα για μια Κύπρο Λεύτερη και Σοσιαλιστική.

Μόνο με ένα τέτοιο πρόγραμμα η νεολαία θα ξαναμπει στον αγώνα ενάντια στο κατεστη-ένο της άρχουσας τάξης. Μακριά από τις γραφειοκρατικές αποφάσεις με την άμεση συμμετοχη της νεολαίας θα μπορέσουμε να υλοποιήσουμε το πρόγραμμα μας και να βάλουμε τις βάσεις για τον σοσιαλισμο.

Μέσα στα επόμενα χρόνια θα κριθεί το μέλλον της ανθρωπότητας. Είτε ο κόσμος θα μετασχηματισθει και θα βελτιωθεί σε αφάνταστο σήμερα βαθμο ή θα καταστραφει από ένα πυρηνικο πόλεμο. Η νεολαία έχει καθήκον να πάρει την τύχη της στα χέρια της, να αρπάξει αφτη την πρόκληση, να παλέψει για να εξασφαλίσει ένα νέο μέλλον για τον άνθρωπο.

ΑΠΟΡΡΗΤΗ ΣΥΓΧΙΣΗ ΣΕ ΨΗΛΟ ΕΠΙΠΕΔΟ

Διαφωνία για τη Συμφωνία ΜΠΟΡΟΥΝ ΚΥΠΡΙΑΝΟΥ — ΝΤΕΝΚΤΑΣ ΝΑ ΛΥΣΟΥΝ ΤΟ ΚΥΠΡΙΑΚΟ;

Οι πρώτες δηλώσεις μετά τη συμφωνία για συνάντηση «υψηλού επιπέδου» δεν αφήνουν περιθώρια για πολλή αισιοδοξία. Ενώ ο Ντενκτας μιλά για τυπική υπογραφή μιας συμφωνίας η Κυπριακή Κυβέρνηση εξαρτά την επιτυχία της συνάντησης στη διαλλαχτικότητα που θα δείξει ο Ντενκτας. Ακόμα, αν εξαιρεθεί κανείς το θέμα του Βαρωσιού, δεν φαίνεται να έχει συμφωνηθεί τίποτε το σημαντικό, ή τουλάχιστον δεν φαίνεται να ξέρουν οι συνομιλητές το τι έχει συμφωνηθεί.

ΠΛΗΡΟΦΟΡΙΕΣ

Μέσα σε τέτοιες συνθήκες δεν είναι παράξενο που ο Κυπριακός λαός δεν ενημερώνεται για το τι γίνεται στις συνομιλίες, και η ενημέρωση που υποσχέθηκε για το ερχόμενο Σάββατο ο Κυπριανός δεν φαίνεται να καλύπτει αυτό το κενό. Ο Κυπριακός λαός θα εξακολουθήσει να πληροφορείται από τα μισόλογα των πολιτικών ηγετών και τις αβέβαιες «πληροφορίες» των εφημερίδων.

Αυτές οι «πληροφορίες» ωστόσο δίνουν μια εικόνα που δεν φαίνεται να απέχει πολύ από την αλήθεια. Ο Ντενκτας φαίνεται να έχει «αλλάξει» τη στάση του σε μια σειρά από θέματα:

1. Δέχτηκε τη θέση Πρόεδρος Ελληνοκύπριος, Αντιπρόεδρος Τουρκοκύπριος. Προηγούμενος ήθελε τη θέση του προέδρου να την παίρνουν με τη σειρά οι Ελληνοκύπριοι και οι Τουρκοκύπριοι. Σε αντάλλαγμα θέλει Τουρκοκύπριο Υπουργό Εσωτερικών.
2. Δέχεται αναπροσαρμογές στη διαχωριστική γραμμή που ν' αφήνουν σε τουρκοκυπριακή διοίκηση γύρω στο 29% του Κυπριακού εδάφους. Προηγούμενα δεν δεσμεύτηκε ποτέ σε κανένα ποσοστό.
3. Δέχτηκε περιορισμό των θεμάτων για δικαίωμα βέτο στο υπουργικό συμβούλιο από τους Τουρκοκύπριους υπουργούς.
- 4) Δέχεται συζήτηση για επέκταση της περιοχής του Βαρωσιού που θα επιστρέφει στην Ελληνοκυπριακή διοίκηση.

Αν αυτές είναι οι θέσεις που πάνω - τους βασίστηκε η απόφαση για συνάντηση Κυπριανού - Ντενκτας, είναι φυσικό να επικρατεί σύγχυση. Λίγες μέρες πριν, ολόκληρη η πολιτική ηγεσία της Κύπρου «ομόφωνα» αποφάσισε να γίνει δεχτή η συνάντηση Κυπριανού - Ντενκτας μόνο σε περίπτωση που θα υπήρχαν ελπίδες για επιτυχία που θα οδηγούσε σε λύση του Κυπριακού. Η συνάντηση έγινε δεχτή, κι όμως η ουσία του προβλήματος ούτε καν θίγεται στις «πληροφορίες» των εφημερίδων. Ποιος θα είναι οι εξουσίες της Ομοσπονδιακής Κυβέρνησης; τι θα γίνει με τα τουρκικά στρατεύματα; ποια θα είναι η τύχη των «τριών βασικών ελευθεριών»; τι «εγγυήσεις» θα υπάρξουν;

Σύμφωνα με τον Ντενκτας, στη συνάντηση του Γενάρη θα υπογραφούν τα όσα συμφωνήθηκαν και τα υπόλοιπα θα δο-

θούν σε υποεπιτροπές για να λύσουν τις «λεπτομέρειες» και να φτιαχτεί το Σύνταγμα. Η δουλειά των υποεπιτροπών προβλέπεται να κρατήσει περίπου δεκαοχτώ μήνες. Δεν είναι καθόλου καθαρό αν εντωμεταξύ θ' αρχίσει η εφαρμογή κάποιων μέτρων που συμφωνήθηκαν. Αλλά τι είναι αυτο που θα εμποδίσουν την κατάρρευση των συνομιλιών στις υποεπιτροπές;

ΑΝΤΙΚΕΙΜΕΝΙΚΕΣ ΣΥΝΘΗΚΕΣ

Ωστόσο, παρ' όλο που φαίνεται πως η νέα προσπάθεια για να βρεθεί λύση δεν διαφέρει πολύ από τις προηγούμενες, παρ' όλο που η «συμφωνία» περιορίζεται σε γενικότατες που λίγο διαφέρουν από τα «τέσσερα σημεία» της συνάντησης Μακαρίου - Ντενκτας και τα «δέκα σημεία» της συνάντησης Κυπριανού - Ντενκτας, υπάρχουν αρκετές αλλαγές στις αντικειμενικές συνθήκες που χρειάζονται προσεκτική ανάλυση. Υπάρχουν αλλαγές στη συνείδηση των μαζών τόσο στην Ελληνοκυπριακή όσο και στην Τουρκοκυπριακή κοινότητα. Υπάρχουν αισθητές αλλαγές στην εσωτερική κατάσταση τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Τουρκία. Υπάρχουν αλλαγές στο γενικότατο ισοζύγιο στη Μέση Ανατολή. Είναι μέσα σ' αυτό το πολύπλοκο σύμπλεγμα που πρέπει να δούμε και τη νέα προσπάθεια για λύση του Κυπριακού.

Για τον Κυπριανό η αποδοχή της διαδικασίας Γκουεγιάρ ήταν αναπόφευκτη. Η προηγούμενη - του πολιτική - «ούτε δεχόμαστε ούτε απορρίπτουμε» - βγήκε ξυνη όταν ο Ντενκτας ανακήρυξε την «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου». Ακολούθησε εκείνη την πολιτική ενάντια στη θέση τόσο των συνταξάρχων - του στο «μίνιμουμ πρόγραμμα», του ΑΚΕΛ, όσο και των αντιπάλων - του, του Συναγερμού. Παρ' όλο που η ανακήρυξη δεν ήταν συνέπεια της πολιτικής του Κυπριανού, θεωρήθηκε σαν τέτοια και ο ίδιος βρέθηκε κάτω από μείγιστη πίεση, έχοντας μόνο την αμφίβολη υποστήριξη της ηγεσίας της ΕΔΕΚ - και του Παπανδρέου. Έτσι περίμενε μια νέα κίνηση του Γκουεγιάρ για να εξιλεωθεί. Πολύ περισσότερο, όταν το ΑΚΕΛ και ο Συναγερμός ανοίχτα εκβίασαν τον Κυπριανό να δεχτεί τα «σημεία Γκουεγιάρ», ήταν αδύνατο να κάμει οτιδήποτε άλλο.

ΕΘΝΙΚΙΣΜΟΣ

Η στάση του ΑΚΕΛ και του Συναγερμού δεν στέκονται στο κενό. Μετα από χρόνια κενής συνθηματολογίας για «μακροχρόνιο αγώνα», για επιστροφή των προσφύγων, για απελευθέρωση, οι μάζες των Ελληνοκυπρίων έπαψαν να εμπιστεύονται τα μεγάλα λόγια, έμαθαν να μην βασίζονται στη ζωή - τους σε ψεύτικες υποσχέσεις. Όταν μετά την ανακήρυξη της «ΤΔΒΚ» η Ελληνοκυπριακή ηγεσία «ομόφωνα» προσπάθησε να δημιουργήσει εθνικιστική υστερία για να καλύψει τη χρεωκοπία - της, οι μάζες αντέδρασαν με αδιαφορία. Κανένας δεν πίστεψε στις δον - κιχτικές δηλώσεις ότι δεν θα ξαναγίνονταν συνο-

μιλίες αν δεν ανακαλούσε ο Ντενκτας την ανακήρυξη του κράτους - του.

Στο μεταξύ το «μίνιμουμ πρόγραμμα» κατάρρεε μέσα από την αδυναμία - του να προσφέρει οτιδήποτε στις μάζες των εργαζομένων. Η οικονομική κατάσταση πήγαινε από το κακό στο χειρότερο και τα οικονομικά μέτρα που έπαιρνε η κυβέρνηση άρχισαν να χτυπούν αισθητά το βιοτικό - τους επίπεδο. Το ΑΚΕΛ δεν ήταν σε θέση να δείξει έστω και ένα σημείο Κυβερνητικής πολιτικής στο οποίο συμφωνούσε. Μη μπορώντας πια να καλυφτεί πίσω από το «εθνικό θέμα» ένοιωσε την πίεση των εργατών για να στραφεί ενάντια στην Κυβέρνηση να μεγαλώνει. Η εργατική τάξη είχε αρχίσει να κινείται. Οι συνομιλίες ήταν για το ΑΚΕΛ η ελπίδα για ν' αναβάλει την κρίση. Έριξε όλο - του το βάρος για την επιτυχία των συνομιλιών. Είναι χαρακτηριστικό του αδιεξόδου στο οποίο βρίσκεται το ΑΚΕΛ το ότι αυτές οι ίδιες οι συνομιλίες ίσως αποτελέσουν το φόντο για το τελικό θάψιμο του «μίνιμουμ» προγράμματος.

ΑΝΤΙΠΟΛΙΤΕΥΣΗ ΣΤΟ ΒΟΡΡΑ

Αν η οικονομική κατάσταση στο Νότο δεν πάει καλά η κατάσταση στο Βορρά είναι τραγική. Η ανακήρυξη της «ΤΔΒΚ» ήταν το αποκορύφωμα της εθνικιστικής συνθηματολογίας της Τουρκοκυπριακής ηγεσίας. Ήταν το τελευταίο βήμα για την «απελευθέρωση» των Τουρκοκυπρίων από την Ελληνοκυπριακή εξάρτηση η απαλλαγή τους από την απειλή των Ελληνοκυπριακών όπλων. Για λίγους μήνες η ανακήρυξη της «ΤΔΒΚ» είχε την υποστήριξη των μαζών. Οι ηγέτες των αριστερών κομμάτων δεν τόλμησαν, παρα τις επιφυλάξεις του να εναντιωθούν σ' αυτή. Όμως η «επιτυχία» του Ντενκτας δεν κράτησε πολύ. Η οικονομική κρίση στο Βορρά έκαμε τις μάζες να καταλάβουν πως το «Κράτος» δεν μπορεί να τους προσφέρει ΤΙΠΟΤΕ, πως το μόνο που τους πρόσφερε ο Ντενκτας ήταν αλλαγή αφεντικών. Αντι η ανακήρυξη κράτους να οδηγήσει τις μάζες σε εθνική έξαρση, τις έστρεψε ξανά στον προσανατολισμό της επαναπροσέγγισης με τους Ελληνοκυπρίους.

Η αντιπολίτευση προς τον Ντενκτας άρχισε να παίρνει σοβαρές διαστάσεις. Τα αριστερά κόμματα άρχισαν να κατηγορούν τους Κυπριανό και Ντενκτας σαν υπεύθυνους για την αποτυχία να βρεθεί λύση. Οι απεργίες ακολουθούσαν η μια την άλλη με αποκορύφωμα την πρόσφατη παναπεργία. Ακόμα και τα αστικά κόμματα στράφηκαν ενάντια στην Κυβέρνηση. Βίαιες φωνές ενάντια στην εξάρτηση από την Τουρκία και καλέσματα για συνεννόηση με ελληνοκυπριακά κόμματα εμφανίστηκαν στις εφημερίδες.

ΑΝΑΒΟΛΗ ΤΗΣ ΚΡΙΣΗΣ

Οι συνομιλίες της Νέας Υόρκης έδωσαν στον Ντενκτας

την ευκαιρία να αναβάλει για λίγο την κρίση. Κύριος στόχος - του ήταν να δείξει στους Τουρκοκύπριους ότι δεν ευθύνεται για το αδιέξοδο στο Κυπριακό. Αφού κατάφερε να πετύχει συνάντηση με τον Κυπριανό, όπως ο ίδιος δήλωσε, λίγο τον ενδιαφέρει αν οι ελληνοκύπριοι δεχτούν τις προτάσεις του. Αν καταρρεύσουν οι συνομιλίες θα μπορούσε να πει ότι έκαμε ότι μπορούσε, αλλά φταίει η διαλλαξία του Κυπριανού. Ελπίζει έτσι να κερδίσει λίγο ακόμα χρόνο. Αν πάλι υπογραφεί κάποια συμφωνία, υπάρχουν οι δεκαοχτώ μήνες υποεπιτροπών για να προσαρμόζει ανάλογα την πολιτική του.

ΑΣΤΑΘΕΙΑ

Παράλληλα στην Ελλάδα και την Τουρκία η αστάθεια μεγαλώνει. Η εργατική τάξη της Ελλάδας γίνεται ολοένα και πιο επιθετική ενώ μάταια οι αστοί προσπαθούν ν' απαλλαγουν από την κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ. Η πολιτική του Παπανδρέου κινείται αντιφατικά σε μια προσπάθεια εξεμενισμού της δεξιάς από τη μια με τη ψήφιση του Καραμανλή στην προεδρία και έκφραση του αντι - νατοϊκού αισθήματος των μαζών από την άλλη που προσπαθεί να το κάμει με την «ακλήρη» στάση - του απέναντι στην Τουρκία. Στο Κυπριακό ελπίζει να εκβιάσει κάποια συμφωνία σαν αποτέλεσμα της πολιτικής - του, για να δικαιώσει τις υποσχέσεις του πάνω στο θέμα.

Από τη πλευρά - του ο Εβρεν είναι αναγκασμένος να δοκιμάσει κάποια πάρα πέρα φιλελευθεροποίηση της Τουρκικής κοινωνίας. Οι αντιδράσεις των μαζών ενάντια στη δικτατορία άρχισαν ήδη να προκαλούν το φόβο. Η μονεταριστική πολιτική του Οζάλ όχι μόνο δεν έλυσε τα οικονομικά προβλήματα της χώρας μα αντίθετα την έριξε σε χειρότερο τέλμα. Η βελτίωση της εικόνας της Τουρκίας στην κοινή γνώμη της δύσης είναι απαραίτητη για την απρόσκοπτη ροή οικονομικής βοήθειας. Μια κίνηση «διαλλαχτικότητας» στο Κυπριακό θα βοηθήσει.

ΣΟΒΑΡΗ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙΑ

Όλα τα πιο πάνω κάμνουν τις τωρινες συνομιλίες την πιο σοβαρή προσπάθεια που έγινε ποτέ από τους αστούς για να λύσουν το Κυπριακό. Οι αστοί δεν πρόκειται ποτέ να δώσουν τα χέρια, εχτός αν κινδυνεύουν από την εργατική τάξη. Σήμερα αυτός ο κίνδυνος είναι σοβαρός και στην Ελλάδα, και στην Τουρκία και στην Κύπρο. Ωστόσο δεν είναι ακόμα τόσο σοβαρός που να επιβάλλει άμεσα μια συμφωνία. Οι αστοί ελπίζουν μέσα από τη δημιουργία εντυπώσεων να δώσουν νέες ελπίδες για λύση του Κυπριακού με υποσχέσεις ευημερίας.

Αλλά κι αν ακόμα, κάτω από την πίεση της εργατικής τάξης πάνω στο οικονομικό και κοινωνικό επίπεδο, καταλήξουν σε κάποια λύση, θα είναι λύση με στόχο την συγκράτηση της εργατικής τάξης. Ένας στόχος που μπορεί πρόσκαιρα να έχει σχετική επιτυχία μα που πολύ σύντομα θα φέρει αντίθετα αποτελέσματα. Μετα από μια περίοδο αναπροσαρμογής, η

Οι Ε/Κ και Τ/Κ αστοί προσπαθούν να λύσουν το Κυπριακό.

εργατική τάξη της Κύπρου θα κινηθεί πιο αποφασιστικά.

ΡΕΦΟΡΜΙΣΜΟΣ

Τα αριστερά κόμματα στην Κύπρο δεν μπόρεσαν να δουν την αδυναμία των αστών να λύσουν το πρόβλημα. Τα Τουρκοκυπριακά αριστερά κόμματα, παρ' όλο τον δυναμισμό - της και την βίαιη αντιπολίτευση - του στον Ντενκτας, ελπίζουν με πιέσεις να τον σπρώξουν σε αποδοχή λύσης. Το ΑΚΕΛ εξακολουθεί να υποστηρίζει τον Κυπριανό παρα την κατάρρευση της «συνεργασίας» τους εδώ και καιρό. Η ΕΔΕΚ παραπαίει μέσα στα εθνικιστικά - της συνθήματα χωρίς να αντιλαμβάνεται πόσο ουτοπικά είναι. Όλα τα αριστερά κόμματα περιμένουν λύση μέσα από τις διαδικασίες των Ηνωμένων Εθνών.

Στη ρίζα του προβλήματος βρίσκεται ο ρεφορμισμός - του, η προσκόλληση - του στον καπιταλισμό. Δεν μπορούν να δουν πως μόνο η συνεννόηση ανάμεσα στα αριστερά κόμματα της Κύπρου, μόνο η κατάληψη της εξουσίας από την αριστερά στο Νότο - και το Βορρά μπορεί να λύσει το πρόβλημα. Οι αστοί δεν μπορούν να συμβιώσουν, κι αν το κάμουν για ένα διάστημα, πολύ γρήγορα θα οδηγήσουν τον Κυπριακό λαο σε νέα αιματοχυσία.

ΔΙΕΘΝΙΣΜΟΣ

Ο κυπριακός λαός έχει βαρεθεί ν' ακούει ότι το Κυπριακό βρίσκεται σε κρίσιμη καμπή. Ωστόσο σήμερα βρισκόμαστε μπροστά σ' ένα στάδιο στην πορεία - του. Η Κύπρος δεν θα είναι η ίδια μετά τις «εκ του σύννεγγυς» συνομιλίες. Όποια κι αν είναι η κατάληξη - τους, θα ακολουθήσουν σοβαρές εξελίξεις. Αν αποτύχουν, ο κίνδυνος εθνικιστικής εξάρσης θα είναι πραγματικός. Αν υπάρξει συμφωνία, την ίδια ώρα θ' αρχίσει η αντίστροφη μέτρηση για την επόμενη σύγκρουση.

Και στις δυο περιπτώσεις η αριστερά θάχει να σηκώσει το βάρος της υπέρτατης ευθύνης να σώσει τον Κυπριακό λαο από την καταστροφή. Να δώσει τη μεγάλη μάχη για την ενότητα της εργατικής τάξης της Κύπρου. Ν' αντικαταστήσει τον εθνικισμό με το διεθνιστικό αγώνα για την εξουσία της εργατικής τάξης. Να ενώσει τον αγώνα - της στο Βορρά και το Νότο, στην Ελλάδα και την Τουρκία. Δεν υπάρχουν πια περιθώρια για αποτυχία: η άλλη επιλογή είναι η άσκοπη σφαγή χιλιάδων εργατών σ' ένα άσκοπο πόλεμο. Τα επόμενα λίγα χρόνια θα κρίνουν την πορεία της ιστορίας στις τρεις χώρες.

ΘΕΜΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΥ

ΣΕ ΓΕΝΙΚΗ ΑΠΕΡΓΙΑ ΟΙ Τ/Κ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ

Ωρίμασαν οι συνθήκες για το κοινό μέτωπο

Στιγμιότυπο από την απεργία.

Ακόμα και ο ραδιοσταθμός έκλεισε.

Συνέχεια από τη σελ. 1

μείωσε τον θυμό κατά των Ελληνοκυπρίων. Είδαμε μια μητέρα που έχασε τα τρία παιδιά της. Νομίζαμε πως δεν θα δεχόταν να ζήσει πια με τους Ε/Κ, γιατί δεν θα της το επέτρεπαν οι πίκρες αναμνήσεις. Γελαστήκαμε. Οι αδικίες που της έγιναν κατά τα τελευταία 10 χρόνια εξουδετέρωσαν τα σκληρά αισθήματα που έτρεφε για τους Ε/Κ.....»

Αυτό το πνεύμα της «Κίτρις-Ποσάσι» - σημειώσαμε πως είναι δεξιά εφημερίδα - είναι καθημερινό σχεδόν σ' ολόκληρο τον Τ/Κυπριακό τύπο, και αντανάκλα τις διαθέσεις των Τ/Κ μαζών. Το καθεστώς του Ντενκτάς μέσα απ' αυτή την κατάσταση βρίσκεται σε τρομερά αδιέξοδα γι' αυτό και προσπαθεί μάταια να αποπροσανατολίσει τις μάζες με το κυπριακό πρόβλημα. Να τι γράφει η «Γιενη Ντουζεν» γι' αυτές τις προσπάθειες του Ντενκτάς:

«Δεν έχουν καμμία δικαιολογία αυτοί που οδηγούν στην εξαθλίωση τις 153 χιλιάδες. Οι νέοι, που

γεμίσανε τα αυτιά τους λεγοντας κυπριακό πρόβλημα, θέλουν εργασία και ψωμί. Κανείς δεν έχει το δικαίωμα να τους λέγει ότι δεν μπορούν να το απαιτούν».

Ούτε η αποικιακής μορφής οικονομική συμφωνία που υπέγραψε το «κράτος» με την Τουρκία δεν μπόρεσε να πείσει την Τ/Κ εργατική τάξη, που άρχισε τώρα να βλέπει την Τουρκία σαν μια αποικιακή δύναμη. Ο πρόεδρος της ΝΤΕΒ-ΙΣ Σαριτζα δήλωσε ότι η συμφωνία αυτή αποσκοπεί στην ενοποίηση της «Τ.Δ.Β.Κ.» με την Τουρκία, και ότι το οικονομικό βάρος θα πέσει στους ώμους του λαού. Παράλληλα ο αρχηγός του Δημοκρατικού Τουρκικού Κόμματος Οζκιούρ ανέφερε ότι με την συμφωνία παρέχονται μεγάλα κίνητρα για να επεκταθεί η τουρκική ιδιωτική πρωτοβουλία και στην «ΤΔΒΚ» και ότι τα τουρκικά «τράστ» θα χαράζουν την πολιτική όπως θα συμφέρει σ' αυτά.

Ένα είναι λοιπόν το συμπέρασμα που καταλήγουν οι Τ/Κ μάζες: 'Ότι ο βίος τους έχει γί-

νει αβιώτος από τους Τ/Κ αστούς που δεν μπορούν να λύσουν ούτε το κυπριακό πρόβλημα - απλώς το χρησιμοποιούν για να τους αποπροσανατολίσουν.

Αυτά που υποστήριζε από χρόνια τώρα η Σοσιαλιστική Έκφραση και αυτά που είδαν ο υπογράφων και ο σ. Μουσταφα Εμίν, όταν παράνομα συλλήφθηκαν και στάλθηκαν στο καθεστώς του Ντενκτάς είναι πα αναμφισβήτητα γεγονότα.

Όταν οι αστοί και οι ρεφορμιστές ηγέτες στο Νότο έχυναν μαύρα δάκρυα για την ανακήρυξη του «Κράτους» και αρνούσαν να δουν και να πιστέψουν στη δύναμη της Τ/Κ εργατικής τάξης, αυτή η εφημερίδα πίστευε και εξακολουθεί να πιστεύει πως οι μόνοι που μπορούν να λύσουν το εθνικό ζήτημα είναι οι Τ/Κ και Ε/Κ εργάτες. Χρειάζεται όμως πρώτα να διαλύσουν τις αυταπάτες για την ικανότητα της αστικής τάξης να λύσει το πρόβλημα.

Οι Τ/Κ εργαζόμενοι ήδη ζουν καθημερινά το τι σημαίνει αστική τάξη, το τι σημαίνει καπιταλισμός. Αυτό που περιμέ-

νουν είναι το κάλεσμα της Ε/Κ εργατικής τάξης για κοινό αγώνα ενάντια στους αστούς Ε/Κ και Τ/Κ.

Ο Οζκιούρ πριν λίγο καιρο δήλωσε πως όσο μας κυβερνούν Ντενκτάς και Κυπριανού δεν

την την προοπτική, θα εξακολουθήσει να πληρώνει τα σπασμένα η ίδια η εργατική τάξη.

Μπορεί η κυπριακή οικονομία επιφανειακά να ξεγελα για τις ικανότητες της, αλλά η οικονομική κατάρρευση στα Βό-

«Στες συζητήσεις για μια συμφωνία για ομοσπονδία δεν πιάνεται καθόλου η κατάσταση μετά την ομοσπονδιακή λύση. Στες Ε/Κ εφημερίδες συζητείται το ζήτημα του «βέτο» της Τ/Κ πλευράς. Και εμείς πρέπει να δούμε αυτό το θέμα αλλά δεν θίγεται από κανένα. Ο λόγος είναι φανερός - γιατί ο Ντενκτάς και ο κύκλος του που μιλούν για ομοσπονδία, αυτή τη λύση πραγματικά δεν την υποστηρίζουν. Το θέμα το βλέπουν σαν «πάρε-δώσε» όσον αφορά το εδαφικό και έτσι προκαλούν τον λαό. Αυτοί που πραγματικά υποστηρίζουν την ομοσπονδία είναι το Κόμμα Κοινωνικής Απελευθέρωσης και το Ρεπουβλικανικό Τουρκικό Κόμμα.

Δεν είναι σωστό (δεν λειτουργεί) το να πιάνουν οι Τ/Κ ορισμένα δικαιώματα και να ζήσουν χωριστά διότι τότε θα έχουμε δύο κράτη.

Σε μίαν ομοσπονδία ασφαλώς θα λειτουργήσαν κάποια κόμματα, αλλά αυτά δεν πρέπει να είναι Τ/Κυπριακά και Ε/Κυπριακά. Δεν μπορεί να είναι έτσι. Πρέπει να υπάρχουν κοινά κόμματα και οργανώσεις. Μόνον έτσι μπορούμε να εμποδίσουμε τα μελλοντικά προβλήματα και να λειτουργήσει το ομοσπονδιακό σύστημα.

Ντουρντουραν

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑ ΤΟΥ «ΜΙΝΙΜΟΥΜ»;

ΝΑΤΟ-Ι-ΚΗ ΛΥΣΗ Ή ΑΠΟΤΥΧΙΑ ΤΩΝ ΣΥΝΟΜΙΛΙΩΝ;

Σε πρωτοσέλιδο άρθρο της η «Χαραυγή» για πρώτη φορά παρουσιάζει της πληροφορίες της «Σημερινής» για καταγγελία του «μίνιμουμ προγράμματος» από τον Κυπριανού με τρόπο που τες επιβεβαιώνει. Άλλες πληροφορίες αναφέρουν ότι ο Κυπριανού κάλεσε ήδη την ηγεσία του ΑΚΕΛ και την πληροφόρησε για τις προθέσεις του.

Η ρήξη του Κυπριανού με το ΑΚΕΛ σ' αυτό το στάδιο των «λεπτών χειρισμών» του Κυπριακού, αν τελικά πραγματοποιηθεί, είναι εκπληκτική. Μπορεί να εξηγηθεί μόνο με ένα από δυο τρόπους: είτε βρισκόμαστε μπροστά σε κατάρρευση των συνομιλιών οπότε ο Κυπριανού θέλει ν' απαλλαγή από την πίεση του ΑΚΕΛ για συμφωνία είτε προωθείται κάποια Νατοϊκή λύση τέτοιας μορφής που ακόμα και το ΑΚΕΛ δεν θα μπορεί να δεχτεί.

Στην πρώτη περίπτωση παραμένει το ερώτημα, γιατί τώρα; Όση κι αν είναι η πίεση του ΑΚΕΛ για συμφωνία με τον Ντενκτάς, η ρήξη θα ήταν πιο φυσιολογική μετά την κατάρρευση. Είναι πιο πιθανό να υπάρχουν υποσχέσεις από τις ΗΠΑ για περισσότερες υποχωρήσεις από τον Ντενκτάς σε περίπτωση ρήξης με το ΑΚΕΛ, πράγμα που κάνει πιο εύκολη και τη θέση του Συναγερμού.

Αυτο τείνουν να δείξουν και οι καταγγελίες του «Ριζοσπάστη» για πρόθεση συνολικής λύσης των Ελληνοτουρκικών διαφορών στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, όπως και η ανακοίνωση του «ΤΑΣΣ» για αντίθεση της Σοβιετικής Ένωσης σε λύση που καταργεί το αδέσμευτο της Κύπρου.

Τα πράγματα δεν είναι ακόμα καθαρά, αλλά το ΑΚΕΛ βρίσκεται σε δύσκολη θέση. Η πολύχρονη συνεργασία - του με την δεξιά και η δημιουργία εντυπώσεων ότι οι συνομιλίες μπορούν να οδηγήσουν σε λύση το αφήνουν εκτεθειμένο και αδύναμο να αντιδράσει.

Αν βρισκόμαστε μπροστά στην προοπτική μιας Νατοϊκής λύσης εκτεθειμένη θα μείνει και η ΕΔΕΚ. Ωστόσο μια Νατοϊκή λύση θα πωλήσει ακόμα περισσότερο την Κυπριακή κοινωνία και θα ρίξει τα δυο αριστερα κόμματα στο ίδιο χαράκωμα. Αυτή και μόνο η πιθανότητα μιας τέτοιας εξέλιξης φέρνει στο προσκήνιο την αναγκαιότητα της ενότητας της αριστεράς. Η δεξιά μόνο, τα συμφέροντα των αστών και του ιμπεριαλισμού μπορεί να εξυπηρετήσει.

μπορεί να υπάρξει λύση. Ο Ντουρντουραν σε πρόσφατο άρθρο του μιλά για την ανάγκη να σμιέουν τα κόμματα (βλέπε άλλη στήλη). Τα Ε/κ αριστερα κόμματα έχουν καθήκον να αφήσουν τις συμμαχίες με τους αστούς, και να κινηθούν προς την κατάρρευση του ενιαίου μετώπου. Αν δεν σπάσουν κάθε συνεργασία με τους αστούς και εξακολουθούν να αρνούνται αυ-

ρια είναι ο προάγγελος του τι θα συμβεί αύριο στα Νότια. Ήδη τα νέα φορολογικά μέτρα, το VAT, οι σκέψεις για περικοπή του τιμαριθμικού κλπ. που εξαγγείλαν οι Ε/Κ αστοί σε βάρος των εργαζομένων δείχνουν πως θα μιμηθούν τον βορρα.

Το ίδιο όμως θα κάμουν κι οι εργάτες βάζοντας πια στην ημερησια διάταξη τον κοινό αγώνα για το σοσιαλισμό.

ΜΟΥΣΑ ΟΝΟΥΡ

Διεθνή

Πινοσέτ: Διχτάτορας με πύλινα πόδια

Οι κινητοποιήσεις του χιλιανού προλεταριάτου κατά τον τελευταίο χρόνο συγκινούν το εργατικό κίνημα σε κάθε γωνία της γης. Η χιλιανή νεολαία και οι χιλιανοί εργάτες αποδείχνουν τον ηρωισμό τους παλεύοντας ενάντια σ' ένα από τα πιο αδίσταχτα και πιο αιμοσταγή καθεστώτα που γέννησε ο 20ος αιώνας(1).

Αποδείχνουν πως η εργατική τάξη όσες ήττες κι όσα κτυπήματα κι αν δεχτεί, επιστρέφει στη μάχη ξανά και ξανά, πιο δυνατή, πιο ώριμη, πιο αποφασισμένη.

Κι ούτε θα μπορούσε να είναι διαφορετικά. Γιατί καπιταλισμός σημαίνει κρίση κι εξαθλίωση των μαζών. Για τη Χιλή, καπιταλισμός σημαίνει τα 8 από τα 11 1/2 εκατομμύρια που την αποτελούν να υποσιτίζονται, το 1/3 να είναι άστεγοι και το 35% άνεργοι!

Δεν υπάρχουν επιδόματα, δεν υπάρχει περίθαλψη για τους αρρώστους. Από τους 100 αρρώστους που σε μια αναπτυγμένη χώρα σίγουρα θα γιάτρευονταν, στη Χιλή οι 70 θα πέθαιναν. Το ποσοστό θανάτου είναι τόσο ψηλό που το 1/3 του πληθυσμού είναι κάτω των 15 χρόνων!

Η κατάσταση της οικονομίας είναι πολύ χειρότερη απ' ό,τι ήταν το 73 (πριν από το πραξικόπημα), δίχως ελπίδες καλύτερης. Οι προβλέψεις για την ανάπτυξη της οικονομίας για το '85 κυμαίνονται από -5 ως 0%! Το εξωτερικό χρέος της Χιλής αντιπροσωπεύει το 80% του εθνικού εισοδήματος.

Η Χιλή είναι ένα ηφαιστειο που κοχλάζει. Αν καθυστερεί να εκραγεί ο λόγος είναι πολύ συγκεκριμένος: λείπει η πολιτική εκείνη δύναμη που θα δώσει την αποφασιστική καθοδήγηση στις μάζες.

Η ΔΕΞΙΑ

Η Χιλιανή δεξιά (κύρια το εθνικό κόμμα και οι χριστιανοδημοκράτες) η οποία σ' όλο της το φάσμα υποστήριξε το πραξικόπημα του Πινοσέτ το 73, έχει -όχι τυχαία - μετατραπεί σε δημοκρατική. Οι αστοί καταλαβαίνουν ότι η πτώση του Πινοσέτ είναι θέμα χρόνου. Ότι όσο καθυστερεί η πτώση του, τόσο μεγαλύτερη θα είναι η έκρηξη που προετοιμάζεται, κι ότι γι' αυτό, η επιστροφή στη Δημοκρατία είναι μια αναγκαιότητα.

Όμως αυτή η επιστροφή δεν είναι καθόλου απλή. Οι μάζες δεν θα γιορτάσουν απλώς τη πτώση της χούντας αλλά θα ζητούν τιμωρία των υπευθύνων, εκδίκηση για τις 50,000 δολοφονημένους, καλύτερα μεροκάματα, σπίτια, δουλειές. Ποιος θα ικανοποιήσει αυτά τα αιτήματα; Η δεξιά δεν μπορεί να δικάσει τους υπεύθυνους για το πραξικόπημα γιατί αυτή τους γέννησε, κι ο καπιταλισμός στη Χιλή βρίσκεται σε τέτοια βαθειά κρίση που δεν μπορεί να ικανοποιήσει κανένα από τα αιτήματα των μαζών.

Η καλύτερη λύση για τους αστούς θα ήταν αν ο Πινοσέτ προχωρούσε σε μια ελεγχόμενη από τα πάνω σταδιακή εκδημοκρατικοποίηση(2).

Κάτι όμως που ο Πινοσέτ είναι αδύνατο να δεχτεί γιατί θα πρέπει να πληρώσει με το κεφάλι του για τα εγκλήματα των τελευταίων 11 χρόνων.

Ο Πινοσέτ πρέπει να ανατραπεί. Η δεξιά όμως δεν μπορεί να καλέσει τις μάζες σε εξέγερση γιατί μετά δεν θα μπορεί να τις ελέγξει. Ούτε τολμά τη βίαιη

ανατροπή του (πραξικόπημα από «δημοκρατικούς» αξιωματικούς ή δολοφονία) γιατί αυτό θα αποτελέσει το σπινθήρα που θα εξεγείρει τις μάζες.

Η αστική τάξη της Χιλής βρίσκεται μπροστα σε ένα άλλο δίλημμα. Ότι και να κάνει θα είναι λάθος! Σαν αποτέλεσμα η δεξιά είναι διασπασμένη σε 16 διαφορετικά κομμάτια!

Η ΑΡΙΣΤΕΡΑ

Η ευθύνη για την ανατροπή του Πινοσέτ φυσιολογικά πέφτει στους ώμους των αριστερών κομμάτων - βασικά του Σοσιαλιστικού και του Κομμουνιστικού κόμματος. Όμως η δειλία που χαρακτηρίζει τους ηγέτες των δυο κομμάτων είναι τέτοια που αναμφίβολα αποτελούν το πιο οπισθοδρομικό τμήμα του κινήματος. Αυτό φαίνεται πρώτα απ' όλα από το ότι επιζητούν τη συνεργασία των αστικών κομμάτων για να ριξουν τον Πινοσέτ! Υποστηρίζουν την ιδέα της Έθνικης Ενότητας και την ανάγκη μιας εθνικής κυβέρνησης (κυβέρνησης απ' όλα τα κόμματα) που ν' αντικαταστήσει τον Πινοσέτ! Έχουν εγκαταλείψει πλήρως το ανεξάρτητο πρόγραμμα της εργατικής τάξης, τη στιγμή που η μόνη δύναμη που μπορεί ν' ανατρέψει τον Πινοσέτ είναι το εργατικό κίνημα.

Η έλλειψη οποιασδήποτε επαναστατικής προοπτικής από μέρους της ηγεσίας της αριστερας, την οδηγεί στην χρεωκοπημένη πολιτική του να επιζητά την αστική δημοκρατία σ' αντικατάσταση της Χούντας. Δίχως να καταλαβαίνει ότι μέσα στις συνθήκες της καταστροφικής κρίσης του Χιλιανού καπιταλισμού, η αστική δημοκρατία είναι αδύνατο να λειτουργήσει, για οποιοδήποτε σοβαρό χρονικό διάστημα.

Ο Πινοσέτ δεν έχει καμμία κοινωνική βάση στην οποία να στηριχτεί. Όλα τα στρώματα της κοινωνίας είναι εναντίον του. Μέσα στο ίδιο το στράτευμα επικρατεί αναβρασμός. Η μάζα των στρατιωτών (απλοί εθνοφρουροί) γυρεύει αφορμή για να στρέψει τα απλα ενάντια στο διχτάτορα. Ακόμα ανώτατοι αξιωματικοί έχουν εκφραστεί ενάντια στον Πινοσέτ. Η μαζική κινητοποίηση του εργατικού κινήματος και της νεολαίας (70% των νέων είναι άνεργοι) σε μια αποφασιστική κίνηση για να πέσει η χούντα θα είχε ένα σχεδόν αυτόματο αντίκτυπο μέσα στη μάζα των εθνοφρουρών, αφήνοντας έτσι τον δικτάτορα μετέωρο.

Όμως η πολιτική της αποδοχής του καπιταλισμού από την ηγεσία των αριστερών κομμάτων οδηγεί στην απόρριψη τέτοιων δυναμικών κινήσεων - γιατί τείνουν να μεταφέρουν την εξουσία στις μάζες και ν' ανατρέψουν την εξουσία των αστών.

Η ΕΡΓΑΤΙΚΗ ΤΑΞΗ

Τα χρονικά περιθώρια για τον Πινοσέτ στενεύουν. Η πτώση του είναι θέμα χρόνου και μάλιστα πολύ σύντομα. Όποια κι αν είναι η πολιτική των ηγετών η κίνηση των χιλιανών μαζών έχει ξεκινήσει και τίποτε δεν μπορεί να την σταματήσει.

Τα πρόσφατα μέτρα καταστολής που πήρε το καθεστώς για να τρομοκρατήσει τις μάζες θα καταρρεύσουν σύντομα μπροστα στο νέο κύμα κινητοποιήσεων το οποίο προετοιμάζουν οι συνθήκες. Η αποστολή χιλιάδων στρατιωτών στις εργατικές συνοικίες για να διενεργήσουν συλλήψεις και έρευνες έδωσε ανάμεσα σ' άλλα και τα πρώτα φανερὰ σημάδια συναδέλφωσης ανάμεσα σε στρατιώτες και εργάτες. Τα μέτρα αυτά δεν αντανάκλουν τη δύναμη αλλά της αδυναμίας και την αστάθεια της διχτατορίας.

Όσο περισσότερο κρατιέται στην εξουσία ο Πινοσέτ τόσο πιο βίαιη θα είναι και η ανατροπή του. Με τις πρόσφατες κινητοποιήσεις του το κίνημα έχει δείξει όχι μόνο την αποφασιστικότητα του αλλά και τον πιθανό χαρακτήρα που θα πάρει η ανατροπή της διχτατορίας. Οι εργάτες στις τελευταίες κινητοποιήσεις τους έχουν αναβιώσει τα δικά τους όργανα εξουσίας (σοβιετ) που εμφανίστηκαν αρχικά την περίοδο 70-73 για καλύτερο συντονισμό του αγώνα τους.(3)

Η εργατική τάξη μ' ένα ενστικτώδες τρόπο κινείται προς την κατάληψη της εξουσίας.

Η πτώση του Πινοσέτ θα σημαίνει ταυτόχρονα το ξεδιπλωμα της χιλιανής επανάστασης. Η εργατική τάξη θα τείνει να αναπληρώσει το κενό εξουσίας που θα δημιουργηθεί - κατάρρευση της χούντας - κτιζοντας σοβιετ, καταλαμβάνοντας τα εργοστάσια και τις επιχειρήσεις, σπρώχνοντας τα αριστερά κόμματα στην εξουσία. Τα γεγονότα δεν μπορούν παρα να ξετυλιγούνται με ρυθμούς εξαιρετικά γοργούς. Ο παράγοντας που θα καθορίσει όμως το τελικό αποτέλεσμα δεν είναι άλλος από την ηγεσία. Η ηγεσία των αριστερών κομμάτων, με τη χρεωκοπημένη πολιτική της συνεργασίας με τη δεξιά που ακολούθησε την περίοδο 70-73 οδήγησε το κίνημα στην ήττα και τη σφαγή. Αυτή η ίδια ηγεσία είναι κατα-

δικασμένη να οδηγήσει το κίνημα ξανά σε πισωγύρισμα στην περίοδο στην οποία μπαίνουμε. Γι' αυτό ο ρόλος των Μαρξιστών είναι κρίσιμος. Η επιτυχία στο κτίσιμο ενός μαζικού επαναστατικού κόμματος στη Χιλή είναι ο παράγοντας ο οποίος θα καθορίσει και την τελική νίκη της χιλιανής επανάστασης.

ΑΝΤΡΟΣ ΠΑΓΙΑΤΣΟΣ

1) Ο διχτάτορας Πινοσέτ ανέβηκε στην εξουσία το 1973 μετά από πραξικόπημα το οποίο ανέναντι τον σοσιαλιστή Σαλβαντορ Αγιέντε ο οποίος ηγήτο της κυβέρνησης της «Λαϊκής Ενότητας» από το 1970. Ο Πινοσέτ ήταν αρχηγός στρατού του Αγιέντε! Όταν ήρθαν οι πρώτες πληροφορίες για πραξικόπημα ο Αγιέντε είπε να φωνάξουν τον Πινοσέτ για να το καταστείλει!

2) Χαρακτηριστικά, το εθνικό κόμμα

της Χιλής, που είναι το κόμμα των μεγαλοαστών και των γαιοκτημόνων, υποστηρίζει την επιστροφή στη δημοκρατία, με τη συγκατάθεση όμως του Πινοσέτ!

3) Στην περίοδο 1970-73 το εργατικό κίνημα έσπρωχνε την κυβέρνηση Αγιέντε όλο κι πιο αριστερά, σε μέτρα (όπως εκατοντάδες εθνικοποιήσεις) που ο ίδιος δεν λογάριαζε αρχικά να πάρει. Για τις μάζες, η άνοδος του Αγιέντε στην εξουσία σημάδεψε την αρχή του σοσιαλιστικού μετασχηματισμού της Χιλής. Αυτή την περίοδο εμφανίστηκαν και άπλωσαν τα «Κορντόνες» που ήταν επιτροπές εργατών για συντονισμό του αγώνα στους διάφορους κλάδους και τις διάφορες περιοχές. Αυτές οι επιτροπές ξαναεμφανίστηκαν πρόσφατα μέσα στην πορεία προς την γενική απεργία που έγινε στις 30 Οκτωβρίου, αντανάκλυντας την ανάγκη για οργάνωση και συντονισμό των απεργών. Το νέο τους όνομα είναι «κομμάτος».

ΒΑΘΑΙΝΕΙ Η ΚΡΙΣΗ ΣΤΗ ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Ενώ η απεργία των ανθρακωρύχων έχει μπει στο δέκατο μήνα, η οικονομική και πολιτική κρίση στην Αγγλία κάθε μέρα γίνεται οξύτερη.

Η Συντηρητική Κυβέρνηση ανακοινώνει συνεχώς και νέα καταπιεστικά (οικονομικά κυρίως) μέτρα μέσα στα πλαίσια της σκληρής αντεργατικής πολιτικής της. Χαρακτηριστικό της οξύτητας της κρίσης είναι και το γεγονός πως η κυβέρνηση χτυπά σήμερα βάνουσα και άλλα στρώματα της κοινωνίας. Για παράδειγμα τον περασμένο μήνα πήρε απόφαση να περικόψει τα φοιτητικά επιδόματα. Η δικαιολογία της κυβέρνησης είναι ότι οι περισσότεροι γονείς μπορούν να πληρώνουν τα έξοδα των παιδιών τους στα πανεπιστήμια. Μπορεί μιν - είπε ο υπουργός οικονομικών - οι σπουδαγμένοι πολίτες να είναι κέρδος στη κοινωνία γενικά, όμως έχουν και προσωπικό κέρδος από την μόρφωσή τους, για αυτό πρέπει να πληρώσουν για να την πάρουν.

Η εξαγγελία αυτή δημιούργησε έντονες αντιδράσεις. Έγιναν πρωτοφανείς διαδηλώσεις (30.000 φοιτητές στις 28 του Νόβρη έξω από τη βουλή) επιθέσεις έφιππων αστυνομικών και εκατοντάδες συλλήψεις από την αστυνομία. Το αποκορύφωμα των αντιδράσεων όμως ήταν

όταν μετά από εκατομμύρια επιστολές που έλαβαν από τους ψηφοφόρους τους 180 βουλευτές του Συντηρητικού Κόμματος αντιτάχθηκαν κι έτσι το νομοσχέδιο ναυάγησε.

Άλλο σημαντικό γεγονός που ξανάρθε στην επιφάνεια τους τελευταίους μήνες ήταν τα σκάνδαλα της βύθισης στον πόλεμο των Φοκκλάντ του Αργεντινικού πλοίου Μπελγκρανό. Ένα μεγάλο σκάνδαλο για την Κυβέρνηση που διάταξε τη βύθιση του πλοίου ενώ αυτό επέστρεφε στην Αργεντινή και δεν αποτελούσε αμυντικό κίνδυνο. Έχει αποκαλυφθεί πως σημαντικά στοιχεία, όπως το ημερολόγιο του υποβρυχίου που έκανε τη βύθιση κ.ά. έχουν μυστηριωδώς εξαφανιστεί.

Αντίδραση από την αντιπολίτευση και από τον λαό γενικά βρήκε η ιδιωτικοποίηση δημόσιων εταιρειών όπως οι Βρετανικές Τηλεπικοινωνίες, οι Βρετανικές Αερογραμμές κ.ά.

Ένα από τα σημαντικότερα προβλήματα είναι κι αυτό της ανεργίας. Κάθε μέρα οι αριθμοί μεγαλώνουν. Τα γραφεία εξεβρέσεως εργασίας είναι περισσότερα από τα μπακάλικα. Όλοι οι νέοι που τελειώνουν τα σχολεία είναι σχεδόν σίγουροι πως για πολλά χρόνια - αν όχι και για την

ΔΙΕΘΝΗ

ΕΛΛΑΔΑ: Ο Παπανδρέου διστάζει οι εργάτες προχωρούν

Αγανακτισμένοι οι Έλληνες εργαζόμενοι απ' την ασταμάτητη αιμορραγία που τους επέβαλε για χρόνια η αστική τάξη, μ' αποφασισμένοι ν' απαλλάχτουν μια κι έξω απ' αφτην βρήκαν τη διέξοδο το 1981 στο σοσιαλιστικό πρόγραμμα που πρόσφερε το ΠΑΣΟΚ (κοινωνικοποιήσεις, διαχειριστικός κι εργατικός έλεγχος, λήπτερος και δημοκρατικός συνδικαλισμός σ' όλα τα επίπεδα, ισότητα, έξοδος απο ΝΑΤΟ και ΕΟΚ, καταργηση βάσεων κ.τ.λ.)

Η ΚΥΒΕΡΝΗΣΗ ΤΟΥ ΠΑΣΟΚ ΑΡΝΕΙΤΑΙ ΝΑ ΥΛΟΠΟΙΗΣΕΙ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΗΣ

Όμως η ηγεσία του ΠΑΣΟΚ με την εκπληκτική συνέπεια που χαρακτηρίζει όλες τις «σοσιαλιστικές» ηγεσίες (Κοντζάλες, Κράξι, Σοάρες, Μιτεραν κ.τ.λ.) επιδόθηκε σ' ένα αγώνα που τον χαρακτηρίζουν, οι υποχώρησεις, οι συμβιβασμοί, τα παζάρια και η συνεργασία με τους αστούς, προδόνοντας την εργατική τάξη και ξεπουλώντας τις σοσιαλιστικές αρχές και πρόγραμμα λέξη με λέξη, παράγραφο με παράγραφο.

Αφτη είναι η αναπόφευκτη πορεία του ρεφορμισμού και της σοσιαλδημοκρατίας που το δόγμα της την αναγκάζει να παλέβει για τη λύση των κοινωνικών προβλημάτων μέσα στα πλαίσια του καπιταλισμού χωρίς ν' αμφισβητεί τη καπιταλιστική νομιμότητα. Πιστεύει ότι με τις μεταρρυθμίσεις η κοινωνία θα πάει μπροστα. Γι' αφτην η ταξική πάλη, το ζήτημα της εξουσίας της εργατικής τάξης είναι κάτι το άπιαστο, ένα παιδικό παραμύθι.

Ακόμα κι όταν η θεραπεία δύναμη της εργατίας τους ανεβάσει στην κυβέρνηση και τους στηρίζει, αυτοί δεν είναι σε θέση να καταλάβουν, οτιδήποτε. Αντίθετα, προτιμούν τα παζάρια με τους αστούς, τις υποχώρησεις και τους συμβιβασμούς, σε βάρος πάντα, φυσικά της εργατικής τάξης. Αφτη είναι η πορεία που ακολουθεί, απ' τη μέρα που έγινε κυβέρνηση η Παπανδρείκη Πασοκική ηγεσία.

ΟΧΙ ΝΕΕΣ ΥΠΟΧΩΡΗΣΕΙΣ ΠΡΟΣ ΤΟΥΣ ΑΣΤΟΥΣ

Αντί ν' απαλλάξει τη χώρα απ' το καπιταλιστικό αδιέξοδο, τη βαθειά κρίση που οι ίδιοι οι αστοί δημιούργησαν, παζαρεύει μαζί τους, και τους πιστώνει με νέα δάνεια νέα «κίνητρα» τους αφήνει να διαχειρίζονται τα λεφτά του λαού, για να τα κάνουν εξαγωγή αντί επενδύσεις στην προβληματική βιομηχανία. Το 63% των μεσαίων και μεγάλων επιχειρήσεων στη βιομηχανία κι αλλού είναι προβληματικές. Οι άλλες είναι κιόλας υπερχρεωμένες. Και στο τέλος του 1984 οι επενδύσεις στη βιομηχανία βρίσκονται στα επίπεδα του 72. Αντί το ΠΑΣΟΚ να προχωρήσει με τόλμηρά βήματα στο δρόμο του σοσιαλισμού, αφήνει τους αστούς ανεξέλεχτους να φορτώνουν τα βάρη της δικής τους κρίσης στους εργαζόμενους, που πληρώνουν με τίμημα τη

μείωση του βιοτικού τους επιπέδου, την ανεργία, την πείνα και την εξαθλίωση. Η συνέπεια αφτης της πολιτικής του ΠΑΣΟΚ είναι το ξεθάρρεμα των αστών που προετοιμάζονται κι οργανώνονται για ν' ανατρέψουν την κυβέρνηση.

Αφτό εντείνει με τη σειρά του τη δυσάρεσκεια μέσα στις μάζες (που βλέπουν το ΠΑΣΟΚ να ενεργεί διαφορετικά σε σχέση μ' αφτά που το ίδιο είχε εξαγγείλει (σοσιαλιστικό πρόγραμμα κ.τ.λ.) πράμα που ελπίζει η αστική τάξη να χρησιμοποιήσει για δικό της όφελος.

ΟΙ ΕΡΓΑΖΟΜΕΝΟΙ ΔΕΙΧΝΟΥΝ ΤΟΝ ΔΡΟΜΟ

Οι Έλληνες εργαζόμενοι, δε μένουν φυσικά απλοί θεατές. Δίνουν το παρόν τους δυναμικά σ' αφτη τη μάχη. Το απεργιακό κύμα ογκώνεται, η μαχητικότητα και αποφασιστικότητα των απεργών είναι χωρίς προηγούμενο. Την ίδια στιγμή η ωριμότητα των αιτημάτων που διεκδικούν, δείχνει την ποιότητα της σημερινής εργατικής τάξης. Οι απεργίες και τα αιτήματα τους δεν είναι απλά οικονομικά, χτυπούν στην ρίζα του κακού. Απαιτούν ουσιαστικά από την κυβέρνηση να προχωρήσει εδώ και τώρα στο σοσιαλισμό. Επιδιώκουν την κοινωνικοποίηση της οικονομίας, το διαχειριστικό της έλεγχο που θα γίνεται απ' τους ίδιους, προτείνουν μια σειρά από μέτρα που ουσιαστικά θα ξεφορτώσουν τα βάρη απ' τους ώμους της εργατικής τάξης και θα τα ρίξουν εκεί που ανήκουν δηλαδή στους αστούς βιομηχάνους. Αποκαλύπτουν τα τεράστια σκάνδαλα και απαιτούν την τιμωρία των ένοχων αστών καταχραστών και ληστών. (Μιχαηλίδης Θήβα, Τσιμέντα των Τσάτσων, Μποδοσικήδες, το πισωγύρισμα της κυβέρνησης στο ζήτημα της ΠΕΣΙΝΕ). Στη Θεσ/νίκη γύρω στις 200.000 εργάτες απεργούσαν ενάντια στην ανεργία με αίτημα «Να πληρώσει για την κρίση η Ολιγαρχία». Στην Ολυμπιακή οι εργαζόμενοι βάζουν μπροστά το πολιτικό αίτημα της κοινωνικοποίησης για να ξεπεραστεί η κρίση.

ΠΑΝΙΣΧΥΡΟ ΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Το εργατικό κίνημα στη χώρα είναι δυνατό όσο ποτέ ως τώρα. Τα συνδικάτα, τα εργατικά κέντρα, οι ομοσπονδίες, η ΓΣΣΕ, οι δήμοι, αγροτικοί και νεολαιιστικοί σύλλογοι συνεταιρισμοί κ.τ.λ. βρίσκονται για πρώτη φορά σε τόση έχταση στα χέρια της αριστεράς. Η αποφασιστικότητα των εργατών είναι έκδηλη. Το καταλαβαίνει κανείς έφοκλα απ' τον παλμό, το μέγεθος και το περιεχόμενο των απεργιακών κινητοποιήσεων που αγκαλιάζουν όλη την Ελλάδα.

Και οι αστοί και οι εργάτες το ξέρουν. Οι μόνοι που δεν καταλαβαίνουν είναι οι ηγέτες του ΠΑΣΟΚ που στην προσπάθειά τους να σώσουν το χρεοκωπημένο αστικό σύστημα σκληραίνουν τη στάση τους απέναντι στους εργαζόμενους. Οι αστυνομικές επιδρομές (ΜΑΤ και

ΜΕΑ) ενάντια σε εργάτες στα εργοστάσια που έχουν καταλάβει και ενάντια στη νεολαία (εξαρχεια) δείχνουν το τι πρόκειται ν' ακολουθήσει.

ΝΑ ΦΥΓΕΙ Ο ΚΑΡΑΜΑΝΛΗΣ

Η υποχωρητικότητα της ηγεσίας του ΠΑΣΟΚ απέναντι στους αστούς γίνεται ακόμα πιο φανερή στο πολιτικό επίπεδο.

Έτσι ενώ θα μπορούσε να διεκδικήσει ακόμα και την προεδρία μ' ένα σοσιαλιστή προεδρο, τη βλέπουμε ν' αγωνιά ψάχνοντας να βρει τρόπους για να επιβάλει στο εργατικό κίνημα και τη βάση του κόμματος τον αστό Καραμανλή σαν πρόεδρο ακόμα μια φορά. Την ίδια στιγμή βλέπουμε την ηγεσία του ΠΑΣΟΚ να επιχειρεί κι άλλα ανοίγματα με αστικό χαρακτήρα, προβάλλοντας τις λεγόμενες «αντιδεξιές συσπειρώσεις» συνουλεβματα απο «προσωπικότητες» έξω από το εργατικό κίνημα και σίγουρους αστούς. Αφτη η επιλογή είναι επικίνδυνη γιατί ανοίγει το δρόμο στη διάλυση του κομματικού μηχανισμού, πράμα που θα εφοκλύνει την ηγεσία στον κατήφορο της πολιτικής της συνεργασίας με τους αστούς. Αφτη τη πολιτική την έχουμε ζήσει στην Κύπρο με το Λυσσαριδή που αποφάσισε να πλαισιωθεί με προσωπικότητες στις προεδρικές εκλογές για να αποχτήσει πρόσθετο κύρος. Το αποτέλεσμα βέβαια ήταν η διάλυση του μηχανισμού της ΕΔΕΚ, η ήττα στις εκλογές και μια ακόμη πιο μεγάλη δεξιά απόκλιση.

Όλοι αυτοί οι αστοί, παλαιοκομματικοί, κεντρώοι, «προσωπικότητες με κύρος» είναι οι πρώτοι που θα εγκαταλείψουν το ΠΑΣΟΚ για να συνεργαστούν ανοιχτά με τη δεξιά σε βάρος του εργατικού κινήματος.

Την ώρα που οι αστοί σκληραίνουν την επίθεση τους ενάντια στο εργατικό κίνημα και το ΠΑΣΟΚ, την ώρα που ο «υπερκομματικός» Καραμανλής αρχίζει δειλά δειλά τις προσπάθειες για υλοποίηση των υπερεξουσιών που του παρέχει το αντιδραστικό σύνταγμα του 75 (ολομέτωπη επίθεση αστών στις εβρωβουλευτικές εκλογές με παρέμβαση Καραμανλή), ο Παπανδρέου ψάχνει να βρει τρόπους να παραμείνει στην εξουσία εκεί που δεν υπάρχουν. Μας έχει πρήξει το κεφάλι με τις αντιδεξιές συσπειρώσεις, την ίδια στιγμή που κάνει τη μεγαλύτερη συσπείρωση με τη δεξιά υπολογίζοντας ότι άμα ψηφίσει τον Καραμανλή πρόεδρο θα μπορέσει αβίαστα και χωρίς πρόβλημα να παραμείνει στην Κυβέρνηση για άλλα 4 χρόνια.

Η ΗΓΕΣΙΑ ΝΑ ΣΤΗΡΙΧΤΕΙ ΣΤΟ ΕΡΓΑΤΙΚΟ ΚΙΝΗΜΑ

Αλλά το ζήτημα δεν βρίσκεται στα μαγερέβματα, στα παζάρια, τους συμβιβασμούς και τα ξεπουλήματα. Βρίσκεται στο συσχετισμό ταξικών δυνάμεων. Η εργατική τάξη προσφέρει στο ΠΑΣΟΚ τη δύναμη της, τις διαθέσεις της,

Ένα στιγμιότυπο απο τη σημερινή Ελλάδα του ΠΑΣΟΚ.

Χωροφύλακες επιτίθενται και συλλαμβάνουν εργάτες της εταιρείας ΦΑΓΕ.

Το έγκλημα τους; Περιφορούσαν την 3ήμερη απεργία τους απο απεργοσπάστες (Απο «ΤΑ ΝΕΑ» των Αθηνών 20/12/84).

της θυσίας της για στήριγμα στο δρόμο για σοσιαλισμό. Οι αστοί απο την άλλη μεριά έχουν δείξει τι θέλουν ξεκάθαρα. Θέλουν απαλλαγή απο το ΠΑΣΟΚ, και καταστροφή του εργατικού κινήματος για να μπορέσουν να επιβιώσουν. Κανένας δεν εγκυάται ότι ο Καραμανλής θα στηρίξει το ΠΑΣΟΚ. Αντίθετα αν μετά τις εκλογές το ΠΑΣΟΚ δεν μπορεί να φτιάξει αυτοδύναμη κυβέρνηση σίγουρα ο Καραμανλής θα βρει τρόπους και μάλιστα έχοντας το σύνταγμα σαν όπλο να δώσει ξανά την εξουσία στην δεξιά. Εδώ είναι που θα πέσει η αποστασία σύννεφο μέσα στο ΠΑΣΟΚ, με όλους τους αντιδεξιούς παλαιοκομματικούς, προσωπικότητες κ.τ.λ. που θέλει ο Παπανδρέου να φορτώσει στο κίνημα.

Βέβαια όλοι αυτή η αλλοπρόσαλλη σοσιαλδημοκρατική πορεία βρίσκει αντίσταση ιδιαίτερα μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Ολόκληρα κομμάτια του κομματικού μηχανισμού έχουν δηλώσει πως αν ακολουθήσει η ηγεσία μια τέτοια πορεία θα κλείσουν τις οργανώσεις και θα παν στα σπίτια τους.

Όμως το να πάει κανείς στο σπίτι του δεν είναι λύση γιατί αυτό σημαίνει ότι δίνει το ελεύθερο στην ηγεσία να δράσει ανεξέλεχτα με ολέθριες συνέπειες. Χρειάζεται αγώνας μέσα και έξω απο το ΠΑΣΟΚ για να αποτραπεί αφτη η πολιτική της ηγεσίας.

Όσο η αστική τάξη έχει την πραγματική δύναμη στα χέρια της, την οικονομική δύναμη, το σύνταγμα, τον Καραμανλή, τον στρατό, τίποτα δεν πρόκειται να αλλάξει στην κοινωνία. Η εργατική τάξη πρέπει να αφαιρέσει την πραγματική δύναμη της αστικής τάξης για να μπορέσει να υλοποιήσει το σοσιαλισμό. Αφαίρεση όμως της δύναμης της αστικής τάξης σημαίνει σύγκρουση μαζί της σε όλα τα επίπεδα. Και το πέραςμα της οικονομίας στα χέρια της εργατικής τάξης με τη κοινωνικοποι-

ηση των 200 περίπου βιομηχανιών κι επιχειρήσεων που ελέγχουν τα 80% και πάνω της παραγωγής κερδών και σύγκρουση με τους θεσμούς του αστικού εκποδηήματος και τους μηχανισμούς του.

ΣΥΣΠΕΙΡΩΣΗ ΓΥΡΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΜΑΡΞΙΣΤΙΚΕΣ ΙΔΕΕΣ

Η δύναμη υπάρχει. Αυτό που λείπει είναι η πίστη στην εργατία και η αποφασιστικότητά. Χρειάζεται ο πραγματικός συντονισμός των αγώνων της εργατικής τάξης με ένα επαναστατικό πρόγραμμα. Το κύριο καθήκον που μπαίνει άμεσα μπροστά είναι η πάλη για την εξουσία μέσα στο κόμμα με βάση ένα αριστερό πρόγραμμα που θα περιέχει τις σωστές προοπτικές και λύσεις στα ζητήματα που απασχολούν σήμερα την κοινωνία. Μένα τέτοιο πρόγραμμα στο χέρι και με την πάλη να γίνεται σ' όλα τα μέτωπα, μέσα και έξω απο το κόμμα, στο εργοστάσιο, στη γειτονιά, στο εργατικό κέντρο, στο συνδικάτο, το νεολαιιστικό σύλλογο και αλλού, οι συνειδήσεις θα αλλάξουν.

Ήδη οι προχωρημένοι εργάτες φωνάζουν τα συνθήματα των μαρξιστών. Οι προοπτικές για την Ελλάδα που πρόβαλλε για χρόνια το «Ξεκίνημα» για τη Μαρξιστική τάση του ΠΑΣΟΚ άρχισαν να γίνονται πραγματικότητα.

Η εργατική τάξη προδομένη ξανά και ξανά απο την ηγεσία της στο παρελθόν διψά για τις μαρξιστικές ιδέες.

Η αριστερά του ΠΑΣΟΚ έχει τη δύναμη αν συσπειρωθεί γύρω απο το «Ξεκίνημα» και τις μαρξιστικές ιδέες, να κερδίσει τη μάχη μέσα στο κόμμα, και στη συνέχεια να οργανώσει την εργατική τάξη και τη νεολαία στο δρόμο για την εξουσία και την υλοποίηση του σοσιαλισμού.

Γιώργος Ζαβρός

Χριστιανισμός και Εκκλησιαστικός Καπιταλισμός

Ουσιαστικά δεν ξενίζει κανένα η απόφαση του Αρχιεπισκόπου Χρυσόστομου να δώσει εγγύηση μέρος της εκκλησιαστικής γης, για κάλυψη χρέους των £17.000.000, για την Τσιμεντοποιία Βασιλικού. Δεν μας ξενίζει γιατί εδώ και πολλούς αιώνες η εκάστοτε κεφαλή της εκκλησίας αρέσκει να βρίσκεται πλάι στην κρατική εξουσία, και αφού αυτό δεν το καταφέρνει με το πνεύμα της, το καταφέρνει σίγουρα με το άφθονο χρήμα της. Βέβαια όταν το κρατούν άλλοι λέγεται ότι τους έχει κυριεύσει ο μαμμωνας, για την κεφαλή όμως της εκκλησίας ο σκοπός αγιάζει τα μέσα.

Φυσικά τα πράγματα δεν ήταν πάντα έτσι όσον κι αν προσπαθούν να εμφανίζονται ως η φυσική συνέπεια του λόγου του Χριστού. Οι επαναστατικοί λόγοι του Χριστού εναντίον των πλουσίων και των φαρισαίων υποκριτών που μοιάζουν σαν τάφοι, φαίνονται να ισχύουν γι' αυτούς που μέσα από τις χρυσές μύτερες τους και τα πολυτελή αυτοκίνητα τους παρουσιάζονται ως συνεχιστές του.

Τα πράγματα πήραν το στραβο δρόμο από τότε που ο «Μέγας Κων/νος» αφού εξαφάνισε τους πρώην συνεργάτες του σκοτώνοντας χιλιάδες κόσμο, λόγω καθαρά πολιτικών σκοπιμοτήτων, αποφάσισε δίπλα από το θρόνο του να βάλει κάποιον «Χριστιανό» Πατριάρχη να τον ευλογεί ως τον άνθρωπο του Θεού επι της γης. Φυσικά αυτό δεν γινόταν χωρίς οικονομικά ανταλλάγματα, κι έτσι ο ένας ευλογούσε τα γένια του άλλου, τρώγοντας πάνω στην ράχη του δυστυχισμένου κόσμου.

Το τι γινόταν επι Βυζαντινής Αυτοκρατορίας στο Πατριαρχείο δεν περιγράφεται. Πατριάρχες εξορίζονται από άλλους πιο έμπιστους, κοσμικοί γίνονται Πατριάρχες από συγγένεια μέσα σε λίγες μέρες, αλληλοξυρίζονται, ευλογούν Αυτοκράτορες που σκοτώναν τους προηγούμενους τους για να πάρουν τον θρόνο, κι όλα αυτά για την δόξα του Κυρίου όπως έλεγαν αργότερα.

Η Οθωμανική Αυτοκρατορία όχι μόνο διατήρησε τα προνόμια της Εκκλησίας αλλά έδωσε ακόμα πιο πολλά. Μάζευαν τους φόρους, έκαναν τους δικαστές και τελικά είχαν καταντήσει οι Επίσκοποι το δεξί χέρι των Τούρκων. Οι Χριστιανοί από φόβο μην τους πάρουν οι Τούρκοι τις περιουσίες τους τα έδιναν στην Εκκλησία. Έτσι επι Τουρκοκρατίας η Εκκλησία είχε αποκτήσει αμύθητα πλούτη.

Είναι γι' αυτό που έκαναν ότι μπορούσαν αργότερα για να καταπνί-

ξουν την Ελληνική Επανάσταση χέρι με χέρι με τους Τούρκους και τους κοτσαμπάσηδες. Αφόρισαν τους φιλικούς, και τους καλούσαν να μετανόησουν την αχαριστία που έδειξαν απέναντι στην «Κρατική Αυτοκρατορία». Φυσικά υπήρξαν και δεσποτάδες που συμμετείχαν στην Επανάσταση αλλά αυτοί ήταν εξαιρεση.

Στην Κύπρο τα πράγματα δεν ήταν διαφορετικά. Ο ένας Αρχιεπίσκοπος καρφώνει τον άλλον και ο πιο επιτήδιος παίρνει την έγκριση του Σουλτάνου για τον θρόνο. Τα ίδια έκαναν κι ο Κυπριανός που όχι μόνο κάρφωσε τον προηγούμενο του στο Σουλτάνο αλλά εξόρισε και τους μητροπολίτες αργότερα και για Ιερά Σύνοδο έκανε δυό ξαδέρφους του. Από αυτούς τους ανθρώπους περίμενε ο κόσμος να δει προκοπή.

Με την εξαγορά της Κύπρου από τους Άγγλους τα πράγματα για την Εκκλησία δυσκόλεψαν γιατί οι Άγγλοι ήθελαν να βάλουν κάποια τάξη στα οικονομικά πράγματα που μέχρι τότε διαχειριζόταν η εκκλησία. Ωστόσο η Εκκλησία διατήρησε τις αμύθητες περιουσίες της.

Με την ανεξαρτησία, η εκκλησία ανακάλυψε ότι υπάρχουν κι άλλοι κερδοφόροι τομείς εκτός από την γη που πήρε από τον κόσμο με την βοήθεια των Τούρκων όπως εξηγήσαμε πιο πάνω. Έτσι, ανέπτυξε βιομηχανίες, Τουριστικά συγκροτήματα, και γενικά ότι κερδοφόρες επενδύσεις μπορεί να περάσει από το νου κάποιου έξυπνου καπιταλιστή.

Έτσι το βρίσκουμε πολύ αστείο όταν ο Αρχιεπίσκοπος μίλα για την εκκλησιαστική περιουσία λέγοντας ότι μόλις και μετά βίας καλύπτει τους μισθούς των ιερών και ξαφνικά μαθαίνουμε ότι είναι έτοιμος να δώσει όση γη χρειαστεί για να καλύψει χρέος £17.000.000.

Δεν είναι όμως η τεράστια περιουσία που έχει η εκκλησία αντίθετη με το πνεύμα της διδα-

σκασίας του Χριστού αλλά και η σκανδαλώδης συμπεριφορά της κεφαλής της Εκκλησίας ως συναιψία της κατάστασης αυτής. Γιατί ο καθένας το ξέρει ότι τα χρυσά και τα χρυσούφανα, τα διαμάντια και μαργαριτάρια, οι θρόνοι και τα πολυτελή αυτοκίνητα, καμμία σχέση δεν έχουν με τα απλά λόγια του Χριστού, όσον κι αν καμώνονται πως δεν το καταλαβαίνουν.

Φυσικά δεν συμφέρει κι όλας να τα καταλαβαίνουν όλα αυτά γιατί μετά πως θα καμαρώνουν σαν παγώνια. Όμως, ο εργαζόμενος, που δουλεύει μέρα νύκτα για να μεγαλώσει τη φαμίλια του κάποτε θα βρει τον τρόπο να πετάξει από το σβέρκο του τον κάθε εκμεταλλευτή. Αυτό είναι και το καθήκον των αριστερών κομμάτων ν' απελευθερώσουν την κοινωνία

από τα δεσμά της ολιγαρχίας όποιος κι αν είναι.

Παύλος Ανταίος

ΒΡΕΤΤΑΝΙΑ

Συνέχεια από τη σελ. 8

Όποια κι αν είναι η έκβαση της απεργίας τα σημάδια της θα μείνουν βαθιά στις συνειδήσεις της εργατικής τάξης.

υπόλοιπη ζωή τους - θα ζουν από το ανεργιακό επίδομα, κι ακόμη αυτό πολλές φορές δεν το παίρνουν. Η κυβέρνηση, στην προσπάθειά της να κρατήσει σε χαμηλά επίπεδα τον πληθωρισμό έχει μειώσει τις επενδύσεις με αποτέλεσμα κλείσιμο εργοστασίων και άλλων επιχειρήσεων και καθημερινών απολύσεων σ' όλους σχεδόν τους τομείς.

Αυτός είναι και ο κυριότερος λόγος που γίνονται οι περισσότερες απεργίες την τελευταία εποχή στη Βρετανία. Πιο γνωστές αυτές των εργατών μεταφορών (εργοστάσια Jaguar, Austin-Rover, Vauxhall κλπ) και φυσικά η ιστορική πια σημασίας απεργία των ανθρακωρύχων. Η απεργία αυτή, η μεγαλύτερη και σημαντικότερη απεργιακή κινητοποίηση από το 1926, συνταράσσει πραγματικά τη Βρετανία τους τελευταίους 9 μήνες.

Η άρνηση του Συνδικάτου του Άνθρακα (NUM) να συμφωνήσει στην απόφαση του δικαστηρίου και να πληρώσει το πρόστιμο των £200.000, έφερε νέα δικαστική απόφαση για κατάσταση όλης της περιουσίας της συντεχνίας. Για να προστατευτούν τα λεφτά της (NUM) τα μετέφερε στο εξωτερικό. Όμως με τη σειρά της η αστική κυβέρνηση όρισε υπεύθυνους να πάνε στο Λουξεμβούργο όπου βρίσκονται τώρα τα περισσότερα κεφάλαια και να τα πάρουν. Μέχρι στιγμής όμως η Τράπεζα αρνείται συνεργασία με τους κατασχέτες κι έχει απλώς παγοποιήσει τα κεφάλαια.

Αυτά όμως δεν είναι τα μόνα μέτρα που παίρνει η κυβέρνηση

Θάτσειρ κατά της απεργίας. Οι χιλιάδες αστυνομικοί στες κοινότητες των ανθρακωρύχων συνεχίζουν καθημερινά τις συλλήψεις και την κρατική τρομοκρατία, χωρίς όμως να πετυχαίνουν να στείλουν τους ανθρακωρύχους πίσω στην δουλειά τους. Ακόμη και η μέθοδος της δωροδοκίας απότυχε. Συγκεκριμένα πριν ένα περίπου μήνα το CB εξέτασε «Χριστουγεννιάτικο δώρο» σ' όσους απεργούς επιστρέψουν στη δουλειά τους πριν το τέλος Νοεμβρίου σπρώχνοντας έτσι πολλούς πίσω στα ανθρακωρύχια, όχι όμως αρκετούς για να συμπληρώσουν το 1/3 της δύναμης των ανθρακωρύχων ή για να παράξουν τη βασική τουλάχιστον ποσότητα άνθρακα που χρειάζεται η χώρα.

Αυτό όμως που προκαλεί την απέχθεια της εργατικής τάξης δεν είναι τόσο η στάση της Συντηρητικής κυβέρνησης - που έτσι ή αλλιώς ήταν αυτή που όλοι περίμεναν - αλλά αυτή των ηγεσιών του Εργατικού κόμματος και των συντεχνιών. Εδώ και 9 μήνες που κρατεί η απεργία, η δεξιά ηγεσία του εργατικού κόμματος δεν στάθηκε αξια να πάρει μια απόφαση υπέρ των απεργών. Το μόνο που κάνουν είναι να καταδικάζουν τη βία και από την πλευρά της αστυνομίας και των απεργών εξισώνοντας θύτες και θύματα. Τες τελευταίες ημέρες ο ηγέτης της Γενικής Συνομοσπονδίας (TUC) προσπαθεί να βρει μια «συμβιβαστική» όπως λέει λίσση. Όμως ο κος Γουίλλις δεν στέκει ψηλά στα μάτια κανενός απεργού μια και επανειλημμένα αρνήθηκε κάθε πρακτική βοήθεια στους ανθρακωρύχους

«όσο υπάρχει βία» στες διαδηλώσεις τους.

Η στάση αυτή της δεξιάς του Ε.Κ. δεν είναι το μοναδικό παράδειγμα της αντιδραστικότητας της. Η νέα κίνηση τους για αποβολή των Μαρξιστών της τάξης του Militant από το κόμμα ευτυχώς έχει προς το παρόν αποτύχει για πολλοστή φορά. Όμως αυτό δεν σημαίνει ότι δεν θα συνεχίσουν τες προσπάθειες τους.

Οι Μαρξιστές του Militant έχουν όμως ριζώσει για καλά στο κόμμα, τη Νεολαία και το Συνδικαλιστικό κίνημα ιδιαίτερα με την απεργία των ανθρακωρύχων την οποία στηρίζουν ασταμάτητα και καθοδηγούν σε μεγάλο βαθμό από την πρώτη μέρα που κηρύχτηκε.

Αποφασιστικός ήταν και ο ρόλος τους στο σταμάτημα της τάξης για επιστροφή στις δουλειές από τους ανθρακωρύχους (μέσα από μαζικές συγκεντρώσεις όπου εξηγήθηκαν οι προοπτικές της απεργίας).

Όποια κι αν είναι η έκβαση της απεργίας των ανθρακωρύχων - με πιο πιθανή εξέλιξη τη νίκη η απομόνωση της Θάτσειρ από τις μάζες θα συνεχιστεί και θα οδηγήσει σίγουρα στην ανατροπή της και στην άνοδο μιας κυβέρνησης των Εργατικών που αυτή τη φορά θάχει να αντιμετωπίσει μια απαιτητική εργατική τάξη και συνειδητοποιημένη κομματική βάση και νεολαία καθοδηγημένη από δεκάδες χιλιάδες μαρξιστές.

Αλέξης Ρήγας

Η «Σοσιαλιστική Έκφραση» και το μονοτονικό

Δημοσιεύουμε πιο κάτω με αρκετή καθυστέρηση το άρθρο του σ. δασκάλου Μεσεμβρινού για το μονοτονικό που μας έστειλε από τη μακρινή Σουηδία.

Στο χώρο του κυπριακού Τύπου η "Σοσιαλιστική Έκφραση" είναι το πρώτο, αν όχι και το μόνο δημοσιογραφικό όργανο, που υιοθέτησε το "ακραίο" σύστημα μονοτονικής γραφής και το εφαρμόσε (ύστερ'απο πολλούς δισταγμούς και κάποιες αποκλίσεις, είναι αλήθεια) πολύ πριν η Ελληνική Κυβέρνηση θεσμοθετήσει το σημερινό (κάθε άλλο παρα σωστό) σύστημα.

Αυτό που ονομάτιστα ακραίο είναι το σύστημα, που στα 1927 είχε προτείνει ένας από τους πρωτόπυρους δασκάλους της γλωσσικής-μας αναγέννησης, ο Ελισσαίος Γιαννίδης (1865-1942). Το σύστημα αυτό δεν άργησε να υιοθετηθεί από κορυφαίους δημοτικιστές (Ι.Θ.Κακριδής, Καρθαλός, Θρασ. Σταύρου κ.α.), δίνοντας-του κύρος και αναγνώριση. Μεταπολεμικά, στα χρόνια της Δικτατορίας, εφαρμόστηκε από τον αθηναίο εκδοτικό οίκο "Κάλλος", και το 1977 από τις εκδόσεις "Τα Τετράδια του Ρήγα".

Ο Γιαννίδης είχε προτείνει να καταργηθεί ο τόνος όχι μόνο στις μονοσύλλαβες λέξεις, παρα και στη λήγουσα των πολυσύλλαβων. Σηκναιρα είχε προτείνει τη χρήση του ενωτικού (-), που στη σύνταξη των κτηνητων και ορισμένων προσωπικών αντωνυμιών προσφέρει, όπως αποδειχτήκε, αναμφισβήτητη καθαρότητα γραφής και ασφάλεια ερμηνείας της οπτικής εικόνας, δηλ. της λέξης. Οι αρετές του συνδετικού αναγνωρίστηκαν επίσημα, όταν το Πανεπιστήμιο Θεσσαλονίκης υιοθέτησε το σύστημα, διατυπώνοντας τους κανόνες της μονοτονικής γραφής (1976). (Η υιοθέτηση έγινε με μια, ανόδυνα, εξαίρεση, σύμφωνα με την οποία η λήγουσα των πολυσύλλαβων κρατούσε τον τόνο-της).

Η λήση του τονικού φαινότανε πολύ κοντά. Μόνο που η περιβόητη νεοελληνική ελευθερη πρωτοβουλία το είχε ήδη ρίξει σε ένα πλέγμα από αφθάρτερες όσο και άκριτες παραλλαγές, που εφαρμόστηκαν στο δημοσιογραφικό χώρο προκαλώντας σύγχυση. Θύμα της σύγχυσης και της ανασφάλειας που εμφανίστηκε στον περιβόλο του κυπριακού Τύπου στάθηκε και η "Σοσιαλιστική Έκφραση". Το ιστορικό της περίπτωσης παρουσιάζει ενδιαφέρον.

Οι πρώτες - δειλές και σποραδικές - δοκιμές του περιοδικού για να υιοθετήσει το μονοτονικό χρονολογούνται, αν δεν κάνω λάθος, από τα τέλη του 1973. Άλλα χρειάστηκαν τρία περίπου χρόνια, για να υπερνικηθούν οι δισταγμοί και οι συναισθηματικές εξάρτησες (όχι μόνο των συνταχτών, παρα και των τυπογράφων) και η μονοτονική γραφή να καταχτηθεί τις σελίδες-του. Φυσικά, στην πρώτη αυτή φάση η προσπάθεια σηματοδοτείται από εβελήγητες αναζητήσεις, ταλάντεφες και παλινδρομήσες. Το καλοκαίρι του 1974, για παράδειγμα, ήταν ακόμα πολύ νωρίς για την αποφασιστική κλιπη. Στο φύλλο της 29ης του Ιούνη δημοσιεύτηκε μια παλιά συνέντευξη του Ν. Καζαντζάκη, χωρίς αμφιβολία παρμένη από το βιβλίο "Το σοσιαλιστικό μανιφέστο του 1945" (έκδοση Τα Τετράδια του Ρήγα 1974). Αν και στο βιβλίο το κείμενο είχε τυπωθεί στο μονοτονικό, η αναδημοσίευση έγινε με τον ιστορικό τονισμό. Φαίνεται πως οι δισταγμοί και οι συναισθηματικοί δεσμοί με το παρελθόν ήταν ακόμα ισχυροί, και για κάμποσο καιρο κράτησαν τη "Σοσιαλιστική Έκφραση" στα συντηρητικά πλαίσια, ενώ η Πολιτεία, δέσμια της ελλαδικής εκπαιδευτικής πολιτικής, δεν ενδιαφερόταν, ή δεν τολμούσε να αναλάβει πρωτοβουλία στο θέμα αυτό.

Ωστόσο στον κύκλο της Σύνταξης και των συνεργατών ξεχωρίζει τώρα μια ομάδα, που

εγκολπώνεται το σύστημα του Γιαννίδη και αποφασίζει να το εφαρμόσει. Στις στήλες του περιοδικού εμφανίζονται τα πρώτα κείμενα, τονισμένα σύμφωνα με τους "ακραίους" κανόνες του Κωνσταντινοπολίτη δημοτικιστή κοντα στα άρθρα των "μέτριοπαθων", που προτίμησαν να ακολουθήσουν την "πεπατημένη", για να συνταχτούν μερικά χρόνια αργότερα με τη θεσμοθετημένη γραμμή. Το χαρακτηριστικό στην υπόθεση αυτή είναι ότι η διάσταση που άνοιξε ανάμεσα στις δύο μερίδες - των "ριζοσπαστικών" και των "νομιμοφρόνων" - δεν έπαψε, όπως θα περιμέναμε κανείς, με τη λήση (έννοω την επίσημη, άστοχη λήση) του μονοτονικού. Συνεχίστηκε και συνεχίζεται ίσαμε σήμερα, διαγράφοντας μια παράλληλη πορεία δύο σιωπηρά-συμφιλιωμένων πεποιθήσεων. Αφτη είναι η δέφτερη φάση της προσπάθειας και ταφτόχρονα η ιδιομορφία-της.

Το φαινόμενο - απ'όσο τουλάχιστο γνωρίζω - είναι μοναδικό στα δημοσιογραφικά χρονικά της Κύπρου, αν όχι και ολόκερου του ελληνικού Τύπου (με εξαίρεση, ίσως, το περιοδικό "Ελληνοσοουδικα", που εκδίδεται στη Στοκχόλμη). Αξίζει να το προσέξουμε, όχι μόνο από καθαρά ιστορική σκοπία, παρα και για το λόγο ότι αποτελεί ενδιαφέρουσα περίπτωση γλωσσικής φαινομενολογίας, καθώς έμμεσα φωτίζει τη διαδικασία που μεταβάλλει μια πεποίτηση γραφής σε συνήθεια και κανόνα χρήσης.

Η παράλληλη πορεία που διαπιστώσαμε παρουσιάζει ίσαμε σήμερα διακρίμασες, μέσα από τις οποίες μπορούμε να παρακολουθήσουμε το παιχνίδι των δυνάμεων, την αβεβαιότητα που το συνοδεύει, αλλά και τα προβλήματα που δημιουργεί. Αφτα καθρεφτίζονται στα μικτά κείμενα, όπου οι δύο τονικές πεποίτησες, χωρίς να είναι αντίπαλες, συναντιούνται με φανερή συγκατάβαση, σημάδι πως το κύριο βέρος του δημοσιογραφικού μδχθου πέφτει στον πολιτικό και ιδεολογικό αγώνα. Βέβαια, για τους "νομιμοφρόνες" οι δισταγμοί και οι αναζητήσεις πάβουν με την καθιέρωση του επίσημου μονοτονικού. Ήνείνο που τώρα μας ενδιαφέρει είναι (α) ο τρόπος με τον οποίο οι "ακραίοι" εφαρμόσαν το σύστημα του Γιαννίδη, δηλ. ο βαθμός της συνέπειας-τους, και (β) η αντοχή-τους όχι τόσο μέσα στο προηγούμενο κλίμα, όσο αργότερα, μπροστα στην καθολική αποδοχή και πίεση του θεσμοθετημένου τονισμού.

Το πρώτο που παρατηρούμε είναι κάποια ατολμία στη χρήση του ενωτικού. Στα κείμενα των πρωτοπόρων η παρουσία-του δεν είναι σταθερή, χωρίς αυτό να οφείλεται αποκλειστικά στους συντάχτες. Αφτη είναι η κύρια αδυναμία-τους, ή ασυνέπεια. Από την άλλη μερία είναι εκδηλη η προσπάθεια να εφαρμοστεί η φωνητική γραφή (σύμφωνα πάντα με τα διδδγματα του Γιαννίδη) στους συνδυασμούς α υ και ε υ, ενώ εξοβελίζεται ο τόνος της πρόθεσης α π ο. Έτσι μερικοί συντάχτες γράφουν και σήμερα: α φ τ ο ρ, α β ρ ι ο, β ο υ λ ε φ τ ε ρ, π ι σ τ ε β ο υ μ ε, ε κ μ ε τ ε λ λ ε φ σ η ρ κλπ. Φαίνεται πως στην περίπτωση αυτή το σύνθημα το έδωσε ο Πατρικίος Παύλος, που στο φύλλο 34 του 1978 δημοσίεφε το άρθρο "Τα ελληνοχριστιανικά ιδεώδη και η Βουλή", αντιπροσωπεφτικό της όλης προσπάθειας. Μαζί-του πορέφτηκαν και κάμποσοι άλλοι (Κώστας Χαράλαμπίδης, Πέτρος, Μάριος Χ., Αχιλλέας και, εν μέρει, ο Γ. Ζαβρός). Οι μέτριοπαθέστεροι της ομάδας περιορίζονται να εξοβελίσουν τον τόνο της λήγουσας στις πολυσύλλαβες και - κάποτε - να χρησιμοποιούν το ενωτικό. (Σημειώνω μερικά ονόματα: Ομηρος Παντης, Μαζός, Δάρος Μ., Β.Ι., Δημήτρης Σ., Μάριος Κ., Αντρος Παπάτος, Γιώργος Κυπραίος, Μάριος Β., Αρτεμής Κυνηγου κ.α.). Μόνο ορισμένοι απ'αφτους στάθηκαν σταθεροί στις θέσες-τους.

Ας έρθουμε τώρα στο δέφτερο ζητούμενο: ποια στάθηκε η ισοροπία δυνάμεων ανάμεσα στις δύο τονικές πεποίτησες, με άλλα λόγια ποιος στάθηκε ίσαμε σήμερα ο βαθμός αντοχής των "ακραίων". Χωρίς αμφιβολία, εντυπωσιακός. Από τα μέσα του 1978, αν δεν κάνω λάθος (τη στιγμή αυτή δεν έχω

στη διάθεσή-μου όλη τη σειρά της "ΣΕ"), παρακολουθώμε μια άνοδο της γραμμής Γιαννίδη, που κορυφώνεται στα χρόνια 1981-82. Στο διάστημα αυτό το ριζοσπαστικό σύστημα κυριαρχεί σχεδόν αποκλειστικά στις σελίδες του περιοδικού (φυσικά με τις αδυναμίες και τις ελαφρές αποκλίσεις που αναφέραμε). Από το φθινόπωρο του 1982 γίνεται εκδηλος ο νέος εσωτερικός διχασμός, καθώς δίπλα στα γραφτά της προοδεφτικής ομάδας εμφανίζονται και κείμενα με το θεσμοθετημένο μονοτονικό.

Δεν είναι άσκοπο, μου φαίνεται, να παραθέσω μερικά οδοσημά. Στο φύλλο του Φλεβάρη 1983 τα γραφτά με το επίσημο σύστημα πιάνουν περίπου τρεις από τις δώδεκα σελίδες της έκδοσης. Η ίδια αναλογία εμφανίζεται στο φύλλο του Οχτάβρη, όπου η παλιά φρουρα κρατάει εννέα σελίδες για λογαριασμό-της. Τον Απρίλη του 1984 η αναλογία είναι 2 προς 10, τον Ιούνη 4 προς 8 και τον Ιούλη το επίσημο σύστημα καταχτα τεςερεσίμιοι σελίδες, αλλά λείπει εντελώς από το φύλλο του Αυγούστου-Σεπτεμβρη 1984.

Κανείς, βέβαια, δεν μπορεί να προβλέψει το τέλος της ειρήνικης αυτής διχοστασίας. Το πιθανότερο είναι ότι αρα ή γρήγορα η ομάδα των ακραίων θα δυσκολεφτεί να βρει συνεχιστες, άκναι κάθε τόσο νέα αηδματα οπαδών εμφανίζονται στους κόλπους-της.

Το κείμενο αυτό δεν έχει καμία αξίωση μελετημάτου. Απλώς δοκιμάζει να προσεγγίσει ένα θέμα, που, αν στις σημερινές ιστορικές συνθήκες παραμείνει έξω από τα καθημερινά-μας ενδιαφέροντα, ωστόσο έχει τη θέση-του και προπαντος τη δική-του σημασία στη διαδικασία της παιδευτικής-μας ανέλιξης. Γράφτηκε με τη βαθία πεποίτηση ότι (α) η γλώσσα αποτελεί το κέριο και το πιο αποτελεσματικό μέσο πάλης* και (β) η γλωσσική (και ορθογραφική) πειθαρχία στηρίζει, δυναμώνει και γονιμοποιεί το εσωτερικό μέτωπο.

Από την άποψη αυτή θεωρώ ότι η περίπτωση της "Σοσιαλιστικής Έκφρασης" αποτελεί αξιοπρόσεχτο φαινόμενο γλωσσικής συμπεφοράς, και, σε συνάρτηση με τον εθνικό αγώνα, μοναδική μαρτυρία πνευματικής αντίστασης στα καθιερωμένα που απολιθάνουν τη σκέψη. Από τη μια μερία το πείραμα φωτίζει, έμμεσα, τους ψυχολογιστικούς μηχανισμούς, που επηρεάζουν τη συμπεφορα των ανθρώπων, μετατρέποντας μια πεποίτηση σε κανόνα γλωσσικής (ή ορθογραφικής) χρήσης, ενώ από την άλλη επιβεβαιώνει την πρωτοποριακή πνευματική αντίσταση, που γονιμοποιεί τις ανανεωτικές δυνάμεις. Στο χώρο της μαζικής επικοινωνίας, όπου ο καθημερινός, γεμάτος ένταση αγώνας του λαου δεν αφήνει περιθώρια για γλωσσικές επιλογές, οι εκδότες της "Σοσιαλιστικής Έκφρασης" θέλησαν να δείξουν ότι η πνευματική πειθαρχία κατανικά την καθημερινή συνήθεια και την επαγγελματική βολή. Παρόδες τις αδυναμίες και τους δισταγμούς-της, η παλιά φρουρα πέτυχε, σε μεγάλο βαθμό, να αποδείξει όχι απλώς τη χρησιμότητα, παρα την ορθότητα του ακραίου τονισμού, καθώς και τη δυνατότητα να εφαρμοστεί χωρίς καμία δυσκολία.

Για το λόγο αυτό θεωρώ, ότι η κατάθεση αυτή της ομάδας είναι πολύ σημαντική και θα ήταν κρίμα να μείνει απλο ιστορικό "επεισόδιο", δίχως να γίνει αφορμή και πηγή νέου προβληματισμού πάνω στο άλλο ακόμα θέμα του μονοτονικού.

Όσο για τη "Σοσιαλιστική Έκφραση", θα τολμούσα να προσθέσω, ότι ένα δημοσιογραφικό όργανο με προοδεφτική ιδεολογία και μαχητική στάση στο πεδίο της κοινωνικής ανέλιξης, θα ήταν συνακόλουθο με τον εαφτό-του, αν αποφάσιζε να ξεπεράσει κάθε λογής δισταγμοί και κάθε συναισθηματική εξάρτηση με τα καταστημένα, υιοθετώντας πλήρεια και οριστικά το τονικό σύστημα του Γιαννίδη. Μέσα στον αγώνα για την εθνική επιβίωση και την κοινωνική ανανέωση η καθαρή γλώσσα και η σωστή γραφική-της παράσταση χρειάζονται όσο ποτε άλλοτε, ενώ το περιοδικό του Δάφου θα ολοκλήρωνε τη φυσιογνωμία-του και θα γίνονταν πρότυπο πνευματικής συνέπειας. Μάμμ, Σεπτεμβρης 1984.

ΜΕΣΕΜΒΡΙΝΟΣ

ΚΑΘΕ ΜΗΝΑ

Να λοιπόν που μας το είπε ξεκάθαρα ο κ. Βασιλείου, ότι τάχα παραπαχύνανε τον τελευταίο καιρο εμείς οι εργαζόμενοι και πρέπει να αφίξουμε λίγο το ζωνάρι. Το όνειρο του οικονομικού θαύματος τελείωσε και τώρα την οικονομική κρίση θα πρέπει να την φορτωθούν οι εργαζόμενοι.

Μόνο που ο κ. Βασιλείου λογάρισε χωρίς τον ξενοδόχο. Γιατί οι εργαζόμενοι δεν είναι διατεθειμένοι να χάσουν αυτά που κέρδιαν με τους αγώνες και το αίμα τους. Γιατί το εργατικό κίνημα μέσα από την πείρα του ξέρει να υποστηρίζει τα δι-

Εργάτες και κεφαλαιοκράτες

καιώματα του.

Αν υπάρχει οικονομική κρίση δεν είναι γιατί οι εργαζόμενοι βαριούνται να δουλέψουν, αλλά η αναρχία που υπάρχει στην παγκόσμια καπιταλιστική οικονομία. Οι κεφαλαιοκράτες μπορεί να καμώνονται πως δεν το καταλαβαίνουν αυτο και να βρίσκουν ένα σωρο παραμύθια να μας τα πουλουν για φιλοσοφίες, όμως οι εργαζόμενοι δεν τ' αγοράζουν αυτά πια.

Το οικονομικό θαύμα για το οποίο καμώνταν τόσο καιρό οι αστοί, σήμερα το ξέρει κι ο τελευταίος εργαζόμενος ότι δεν ήταν τίποτε άλλο από το κεφάλαιο που μαζεύτηκε από την παραγωγή των μισθών για τρία χρόνια, έτσι που ενώ οι εργαζόμενοι έσφισσαν το ζωνάρι οι εργοστασιάρχες έκαναν και τα παλλούκια τους χρυσα. Αλλά ακόμα κι αν τα πράγματα δεν

είναι έτσι, τότε οι αστοί γιατί δεν μας κάμνουν ακόμα κανένα θαύμα;

Κακα τα ψέμματα, θαύματα σήμερα δεν γίνονται. Ούτε και καμμία ταχυδακτυλουργία μπορεί να σώσει τον καπιταλισμό από την κρίση την οποία ο ίδιος δημιούργησε. Καιρός είναι ν' απέλθει από την σκηνή της ιστορίας. Η Εργατική τάξη θα φροντίσει γι' αυτό να τον τοποθετήσει σε μια καλή θέση στο

Μουσείο της Ιστορίας, δίπλα στους μονάρχες και τους πρίγκιπες, που ο ίδιος τοποθέτησε προηγουμένως.

Κι' όταν στο μέλλον θα βγαίνουμε με τα παιδιά μας περίπατο θάχουμε να τους λέμε για περασμένες ιστορίες, για κάποιους πλούσιους που τους δουλεύαμε τόσο σκληρά και ποτε δεν ήταν ευχαριστημένοι ώσπου μια μέρα δεν τους αντέξαμε και τους ρίξαμε στο ποτάμι της ιστορίας, κι ότι απέμεινε ήταν τα πλούσια σπίτια τους, τα πολεμικά παιχνίδια τους κι οι ιστορίες που θάχουμε να λέμε.

Γ. Κυπραίος

ΧΗΜΙΚΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ

Το έγκλημα συνεχίζεται

Για άλλη μια φορά οι εργαζόμενοι στις Ελληνικές Χημικές Βιομηχανίες — οι 58 που απέμειναν δηλαδή — γίνονται θύματα της εγκληματικής ατολμίας της Κυβέρνησης και της αδιαφορίας της διοίκησης.

Ενω η Κυβέρνηση αρνείται να πάρει απόφαση για το μέλλον μιας από τις πιο σημαντικές βιομηχανίες της Κύπρου 8 σχεδόν μήνες μετά την απόφαση για το κλείσιμο της (!), αφήνει απλήρωτους και τους εργάτες, τους αφήνει να «γιορτάσουν» αδέκαροι τα Χριστούγεννα και την Πρωτοχρονιά.

Η ηγεσία των συντεχνιών (ΠΕΟ — ΣΕΚ) δεν είναι άμοιρη ευθυνών για τον συνεχιζόμενο εμπαιγμό των εργατών στις Ε.Χ.Β.

Δεν φτάνει που αρνήθηκε να ενώσει τους εργάτες σ' ένα αγώνα διάσωσης της εταιρείας, δεν φτάνει που προσπάθησε με κάθε μέσο να εμποδίσει το κανάλισμα της οργής των εργατών, σ' ένα δυναμικό αγώνα για διάσωση της δουλειάς τους και κέρδισμα των δικαιωμάτων τους, έρχεται τώρα και συνεχίζει να φρενάρει δυναμικές κινητοποιήσεις που απαιτούν οι ίδιοι οι εργαζόμενοι και αρκείται στο να «εκθέτει» το πρόβλημα στους αρμόδιους, να κάνει «διαβουλεύσεις» και «ενέργειες» για να πληρωθούν τα δεδουλευμένα και το φιλοδώρημα τους οι εργάτες. (Χρειάζονται 45.000 λίρες για να πληρωθούν οι 58 εργάτες)

Την ίδια στιγμή κάθε μέρα αδράνειας του εργοστασίου στοιχίζει 200.000 λίρες!

Τι άλλες «διαβουλεύσεις» χρειάζονται επιτέλους για να αναλάβει η συντεχνιακή ηγεσία τα καθήκοντά της;

Πόση άλλη εγκληματική καθυστέρηση πρέπει να υποστούν οι εργάτες για να αποφασίσουν αυτοί που θέλουν να ονομάζονται ηγέτες τους πως ήρθε η ώρα να δράσουν δυναμικά;

Είναι γνωστό και στις όρνιθες ότι εδώ πρόκειται για ένα έγκλημα 30 εκατ. λιρών. Έγκλημα κακού προγραμματισμού, κακοδιαχείρισης, κακοδιοίκησης και κομπίνας που κόστισε ήδη τη δουλειά σε 300 εργάτες.

Ποιος κλήθηκε να πληρώσει γι' αυτά τα εγκλήματα; Αν επρόκειτο για την κλοπή μιας σωλήνας ή ενός σάκκου λιπάσματος από εργάτη σίγουρα ο «εγκληματίας» θα σάπιζε ακόμα στη φυλακή.

Μια διασπάθιση όμως των 30 εκατομμυρίων αφήνεται να ξεχαστεί με τους ηγέτες των συντεχνιών να πλένουν τας χείρας. Οι εργάτες, βέβαια, δεν είναι εκδίκηση που ζητούν. Αυτοί που έχασαν τη δουλειά τους τη θέλουν πίσω κι αυτοί που δουλεύουν θέλουν να πληρώνονται.

Ο υπόλοιπος κυπριακός λαός θέλει να δει μίαν από τις πιο σημαντικές βιομηχανίες να ξαναστήνεται στα πόδια της γιατί εκτός των άλλων, παράγει ένα πολύτιμο προϊόν για τη γεωργική οικονομία.

Παρ' όλα αυτά η «Χαραυγή» που εκφράζει την πλειοψηφία της εργατικής τάξης της Κύπρου το μόνο που έχει να παρατηρήσει είναι πως «η απόφαση είναι δύσκολη» αλλά «πρέπει να παρθεί το συντομότερο»!! (Απόψεις και Σχόλια, 19.12.84)

Πόσα εγκλήματα πρέπει να διαπραχτούν από τους «αρμόδιους» για να πάψει η ηγεσία της Π.Ε.Ο. και της «Χαραυγής» να απευθύνεται στην «καλή τους θέληση» να λύσουν τα προβλήματα των εργαζομένων;

Κι όμως υπάρχει διέξοδος. Υπάρχει εναλλακτική πορεία. Οι ίδιοι οι εργάτες την εντόπισαν από τον Μάρτη όταν ξανα η διοίκηση αρνιόταν να πληρώσει μεροκάματα και φιλοδώρημα (τότε ήταν για το Πάσχα!) Οι εργάτες δήλωναν τότε με αποφασιστικότητα πως δεν θα δέχονταν να πεταχτούν στους δρόμους, δεν θα δέχονταν να πληρώσουν τα λάθη των βολεμένων αφεντικών τους και ζητούσαν την προστασία από τις συντεχνίες τους (Σ.Ε. αρ. φύλλου 138, Μάρτης 84).

Ένα μήνα αργότερα και παρα τις manouβρες των συντεχνιακών ηγετών αποφάσιζαν απεργία και κατέβαιναν στην Λευκωσία απαιτώντας να πληρωθούν, απαιτώντας όμως ταυτόχρονα να βγει έγκαιρα απόφαση για το μέλλον των Ε.Χ.Β. (Δεν έφευγαν μάλιστα από το Προεδρικό μέχρι να παρθεί και ανακοινωθεί απόφαση για τα «δεδουλευμένα»). Η ηγεσία της ΠΕΟ — ΣΕΚ, αφού τραβήχτηκε με το ζόρι στο δρόμο της απεργίας - διαδήλωσης μάντρωσε στη συνέχεια τους εργάτες πίσω στο εργοστάσιο — (αφού είχαν κερδηθεί αυτόματα σχεδόν τα απλήρωτα μεροκάματα) για να ρθει ένα μήνα αργότερα να ανακοινώσει η ίδια (!) τις απολύσεις αναγγέλλοντας τους «τυχερούς» που έμειναν και τους «άτυχους» που έφευγαν. Κι όλα αυτά χωρίς να έχει ανακοινωθεί το πόρισμα των «εμπειρογνομώνων» για το μέλλον της βιομηχανίας.

Κι όμως οι εργάτες ΕΙΧΑΝ ΔΙΑΘΕΣΗ ΝΑ ΠΑΛΕΨΟΥΝ. Το απόδειξαν ξανα και ξανα στις αρχές του Απριλίου. Το απόδειξαν όταν χωρίς σχεδόν καμία ουσιαστική καθοδήγηση συζητού-

σαν κι υποστήριξαν διαχειριστικό έλεγχο, κρατικοποίηση κάτω από εργατικό έλεγχο όταν ζητούσαν μια κοινή εργοστασιακή επιτροπή αγώνα για διάσωση της δουλειάς τους και πληρωμή των ωφελημάτων τους. Όταν πολλοί δέχονταν ακόμα και κατάληψη του εργοστασίου μέχρι να διευθετηθεί το μέλλον τους.

Αυτή την ωριμότητα που πηγάζει από τις πλούσιες εμπειρίες των εργατών από τον καθοριστικό ρόλο τους στην παραγωγή — αυτή την αγωνιστικότητα, αυτή την ετοιμότητα για δράση κατάφεραν δυστυχώς οι ηγέτες των συντεχνιών να την παγώσουν.

Αν οι συντεχνίες είχαν το ένα εκατοστό της ωριμότητας και της αποφασιστικότητας των μελών τους όχι μόνο το πρόβλημα της απλήρωτης δουλειάς δεν θα εμφάνιζε ποτέ το άσχημο του πρόσωπο αλλά θα λυόταν και το ίδιο το ζήτημα της λειτουργίας των Ε.Χ.Β.

ΓΙΑΤΙ ΟΙ ΧΗΜΙΚΕΣ ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΕΣ ΗΤΑΝ ΚΑΙ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΣΙΜΕΣ ΓΙΑ ΤΟ ΚΟΙΝΩΝΙΚΟ ΣΥΝΟΛΟ.

Αν οι αστοί διοικητές της εταιρείας και οι επίσκοποι δεν μπορούν να την διοικήσουν κερδοφόρα οι εργάτες μπορούν. Αν η κυβέρνηση και οι ιδιώτες φορτώθηκαν 503 εκατ. λίρες χρέος και δεν σηκώνουν άλλο στους ώμους τους για να λειτουργήσουν οι Ε.Χ.Β. δεν φτάνει οι εργάτες της Ε.Χ.Β. και η εργατική τάξη της Κύπρου.

Τη στιγμή που το μέλλον ολόκληρης της Ε.Μ.Ε. κινδυνεύει — και μαζί του η οικονομία της Κύπρου — τη στιγμή που το ζήτημα των αρμοδιοτήτων της εκκλησίας πάνω στην Ε.Μ.Ε. και γενικά το όλο ζήτημα έχει φτάσει και μέχρι τη Βουλή, τη στιγμή που αν ήταν να γινόταν δημοψήφισμα ολόκληρη σχεδόν η εργατική τάξη της Κύπρου θα ήταν υπέρ της Κρατικοποίησης της Ε.Μ.Ε. είναι αδιανόητο για την ηγεσία των συντεχνιών — ιδιαίτερα για την ΠΕΟ — να μην απαιτεί την Κρατικοποίηση των Ε.Χ.Β. και να μην οργανώνει τους εργάτες για τη δυναμική διεκδίκηση αυτής της λύσης.

Άλλη λύση για τους εργάτες δεν υπάρχει. Η Ε.Μ.Ε., οι Ε.Χ.Β., τα μονοπώλια, τα διύλιστήρια, οι τράπεζες κι άλλοι ζωτικοί τομείς της οικονομίας είναι τόσο αποφασιστικοί για την οικονομία που δεν μπορούν να

Οι εργάτες στο προεδρικό τον περασμένο Απρίλη.

Οι εργάτες είχαν διάθεση να παλέψουν - όχι όμως οι ηγέτες τους.

αφήνονται στα χέρια των ιδιωτών των αστών και των παπάδων.

Πρέπει να περιέλθουν κάτω από τον έλεγχο μιας κυβέρνησης της αριστεράς κάτω από τον έλεγχο των συντεχνιών και των ιδίων των εργαζομένων που τις δουλεύουν.

Αλλιώς με σημαντικές βιομηχανίες όπως οι Ε.Χ.Β. να ελέγχονται από γραφειοκρατικές διοικήσεις θα περάσουμε πολλά μαύρα Χριστούγεννα με απλήρωτους μισθούς, θα περάσουμε κι άλλες γιορτές χωρίς δουλειά και ψωμί.

Δώρος Μ.

αγοραζετε
τη
σοσιαλιστική
εκφραση

σοσιαλιστική
εκφραση

Σοσιαλιστική Έκφραση
Τ.Κ. 5475 Λευκωσία

ΓΡΑΦΕΙΑ:

Αγίου Δομετίου 53
Εγκωμη - Λευκωσία
Τηλ. 61553

ΣΥΝΔΡΟΜΕΣ:

Για ένα χρόνο, 12 φύλλα:

Εσωτερικό: £2.500

Εξωτερικό:

Ελλάδα: £3.500

Ευρώπη: £4.000

Αμερική: £4.500

